

บทนำ

คำคืนหนึ่งในยามอิน¹ ท้องฟ้าเหนือเมืองลั่วหยางยังคงมืดมิดไร้ซึ่ง
แสงตะวันและแสงจันทร์ มีเพียงแสงใต้² ตามบ้านเรือนเท่านั้นที่ส่องสว่าง
นำทางให้สตรีผู้สวมเสื้อคลุมยาวสีดำมุ่งหน้าสู่ประตูเมืองทางทิศใต้พร้อมด้วย
บางสิ่งในอ้อมแขนท่ามกลางความเงียบสงัดของผู้คนที่กำลังหลับใหล

บุรุษร่างกำยำสูงใหญ่ราวหกฉือครั้ง³ ในชุดเกราะถือง้าวอันมีส่วนหัว
คล้ายลิ้นมังกรและมีส่วนโค้งเป็นเสี้ยวพระจันทร์ยื่นปกหลังอยู่บนป้อมปราการ
เหนือซุ้มประตูก่ออิฐซึ่งเป็นทางผ่านเข้าออกเมืองลั่วหยาง บุรุษผู้นี้มีตำแหน่ง
เป็นเสี่ยวเว่ย⁴ นามว่าหลี่เฉวียน

หลี่เฉวียนรู้สึกถึงปรากฏการณ์ผิดปกติในคำคืนนี้เมื่อเห็นสตรีนางหนึ่ง
สวมชุดอำพรางกายด้วยเสื้อคลุมสีดำยาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า วงแขนของ

¹ เวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น.

² คบไฟหรือของใช้สำหรับจุดไฟให้แสงสว่าง ทำด้วยไม้หรือเปลือกเสมีตคลุกกับน้ำมัน
ยาง แล้วห่อด้วยใบไม้เป็นดุ้นยาวๆ หรือใส่กระบอกล

³ ราว 195 เซนติเมตร

⁴ ตำแหน่งขุนพลผู้เฝ้ารักษาประตูเมือง

นางโอบอุ้มห่อผ้าสีแดงที่มีลักษณะเป็นก้อนทรงกระบอกคล้ายก้อนไม้เล็กๆ ขณะเดินเร็วตรงมายังซุ้มประตูเมืองที่มีเหล่าทหารยามยืนประจำการอยู่หน้าประตู ด้วยความสงสัยขุนพลหลิเฉียนจึงลงไปด้านล่างเพื่อตรวจดูให้แน่ใจ

“แม่นาง ยามนี้มิใช่เวลาเปิดประตูเมือง เจ้ากลับเรือนไปก่อนเถิด รอให้พินยามอื่นเมื่อไรค่อยกลับมาที่นี่” ทหารยามนายหนึ่งกล่าวกับสตรีลึกลับผู้นั้น

“ข้าเพิ่งคลอดลูก แต่สามีข้าไปทำการค้าที่เมืองหยางโจว เขายังไม่ได้เห็นหน้าบุตรสาวเลย ได้โปรดเมตตาพวกเราสองแม่ลูกสักครั้ง ให้ข้าพาลูกไปหาเขาด้วยเถิดเจ้าค่ะ” มิเพียงแค่อ่อยปากขอร้อง สตรีได้เสื้อมคลุมยังคุกเข่าลงกับพื้นดินแล้วก้มศีรษะลงคำนับหงๆ

“อย่าทำเยี่ยงนี้สิแม่นาง มันเป็นคำสั่งของท่านขุนพล ข้าฝ่าฝืนมิได้” ทหารยามมีสีหน้าหนักใจ

“มีเรื่องอะไรกัน”

“ท่านขุนพล!” ทหารยามสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงขุนพลหลิเฉียนดังมาจากด้านหลัง เขารีบหันไปรายงานต่อผู้บังคับบัญชาทันที “แม่นางผู้นี้ต้องการออกจากเมืองจึงขอร้องข้าให้เปิดประตู แต่ข้ามีอาจทำตามที่นางขอได้ขอรับ”

หลิเฉียนมิได้เอ่ยคำใด เขาเพียงแต่มองสตรีที่อุ้มทารกน้อยในผ้าห่อตัวขนแกะสีแดงตรงหน้าอย่างพิเนจพิเคราะห์

‘นางสวมชุดอันผู้ที่ทำจากผ้าหยาบมิใช่ผ้าแพรต่วนอย่างผู้มีอันจะกิน แสดงว่านางมีฐานะยากจน แต่ผิวพรรณที่โผล่พ้นขอบเสื้อออกมา โดยเฉพาะดวงหน้าของนางนั้นขาวผุดผ่องราวกับหิมะ ไม่ต่างจากนางกำนัลในวังหลวง ช่างดูขัดแย้งจนน่าสงสัยยิ่งนัก’ ขุนพลหนุ่มคิด

จู่ๆ ทารกน้อยก็แผดเสียงร้องออกมาทำลายความเงียบงันในหมู่ผู้ใหญ่ สตรีผู้เป็นมารดาหมาดๆ รีบพุดลุกขึ้นกล่าวขอโทษแล้วเดินไปยังมุมมืดของกำแพงเมือง จากนั้นก็หันหลังให้เหล่าบุรุษเพื่อเปิดอกเสื้อให้หน้านมแก่บุตร

“ท่านขุนพล นางบอกว่าเพิ่งคลอดลูกมา น่าจะเป็นความจริงนะขอรับ มิเช่นนั้นนางคงไม่มีน้ำนมให้ทารกน้อยผู้นั้นดื่มเป็นแน่” ทหารยามกล่าว “อีกเพียงแค่นี้ก็กำธูป⁵ ก็จะเข้าสู่ยามเหมา⁶ แล้ว ท่านขุนพลจะอนุญาตให้นาง ผ่านออกไปได้หรือไม่ขอรับ”

“คำสั่งข้าถือเป็นประกาศิต แม้แต่ตัวข้าก็ต้องปฏิบัติตาม เจ้าบอกให้นางรอไปก่อน ถึงยามเหมาเมื่อไรค่อยเปิดประตูให้นาง” หลี่เฉียนสั่งเด็ดขาด พลังข้าเลื่องมองสตรีลึกลับแวบหนึ่ง ก่อนเดินขึ้นบันไดไปยืนบนป้อมสังเกตการณ์ดังเดิม

แม้นอกเมืองจะยังคงมืดสลัวอยู่ แต่สตรีลึกลับก็ตั้งเล็งคลุมส่วนศีรษะลงมาเพื่อปกปิดโฉมหน้าของตนขณะอุ้มทารกหญิงไปตามชายป่า โดยมีแสงจากโคมไฟที่ได้รับจากทหารผู้ใจดีส่องนำทางตรงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งนางสังเกตเห็นทุ่งหญ้าตาน⁷ ที่บานสะพรั่งสวยงามในยามค่ำคืน นางล้งเลอยู่พักใหญ่ ก่อนตัดสินใจเดินฝ่าเข้าไปในใจกลางดงบุปผา แล้ววางทารกน้อยลงบนพื้นดินใต้ต้นหญ้าตาน จากนั้นจึงดึงมิดสันออกจากฝักซึ่งเหนียวไว้ที่เอว ใช้ปลายมิดอันแหลมคมกรีดลงบนหลังมือเล็กๆ ข้างซ้ายของทารกจนเกิดเป็นบาดแผลลึก เลือดสีแดงสดไหลอาบท่อนแขนและซึมเข้าเนื้อผ้าห่อตัวจนเกาะจนเป็นสีแดงเข้ม ความเจ็บปวดทำให้ทารกน้อยร้องไห้เสียงดังลั่นทุ่งหญ้าตาน

“นับว่าเจ้ายังมีบุญอยู่บ้างที่ข้าไม่คิดฆ่าเจ้า หวังว่าเราคงจะไม่เจอกันอีก มิเช่นนั้นนายเจ้าคงไม่ยืนยาวเป็นแน่... ลาก่อน” พูตจบสตรีลึกลับก็เดินหายลับไปในความมืดมืดแห่งค่ำคืน

ในเวลาถัดมาไม่นานก็มีชายหนุ่มแข็งแรงสีคนทามเกี่ยวผ่านมา โดยมีชายโปกผ้าสีเขียวบนศีรษะเดินถือโคมไฟนำหน้า เสียงเด็กร้องเป็นเหตุให้ชาย

⁵ ประมาณสิบห้านาที

⁶ เวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

⁷ ดอกโบตั๋น

โศกนาฏกรรมเสียชีวิตและเข้ามารายงานต่อผู้เป็นเจ้านาย

“นายหญิง ข้าได้ยินเสียงเด็กร้อง”

“ข้าไม่ได้หูหนวก” สตรีภายในก็อวยเสียงหัวน “ไปดูซิว่าทารกเป็นเพศอะไร ถ้าเป็นเด็กผู้ชายก็ทิ้งไว้อย่างนั้น แต่ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงก็นำตัวมาให้ข้าลโฉมก่อน”

“ขอรับ” ชายโศกนาฏกรรมฟังก็รีบแล้วเดินตามเสียงร้องเข้าไปในทุ่งหญ้าตื้น เมื่อเจอเด็กทารกเขาก็กลับต้องตกใจที่เห็นบาดแผลฉกรรจ์บนหลังมือเด็ก เขารีบดึงผ้าโศกนาฏกรรมออกจากศีรษะมาพันแผลให้ทารกน้อย ก่อนนำตัวเด็กย้อนกลับมาหานายหญิงของตน เขาอุ้มทารกหญิงด้วยแขนข้างหนึ่ง ส่วนแขนอีกข้างเอื้อมไปเปิดผ้ามาพันก็ยว สตรีร่างท้วมแต่งหน้าจัดยื่นมือมารับตัวทารกไปดูใกล้ๆ

“ดวงตากลมโตเป็นประกายสดใสราวกับพระจันทร์ทรงกลด จมูกเขตรับกับปากเรียบบาง ผิวขาวผ่องดูขุขุเมฆ และยังมีจิมลิ้มน่ารัก ช่างเป็นเด็กทารกที่ถูกตาต้องใจข้ายิ่งนัก แต่น่าเสียดายที่หลังฝ่ามือมีบาดแผลและมันคงกลายเป็นรอยตำหนิบนเรือนร่างอันงดงามนี้” สตรีร่างท้วมรำพึงรำพัน

“นายหญิง ท่านจะตั้งชื่อเด็กน้อยผู้นี้ว่าอย่างไรดีขอรับ”

“นั่นสินะ...” สตรีร่างท้วมใช้ความคิด พลันสายตาเหลือบไปเห็นทุ่งหญ้าตื้นก็ลุกคิดขึ้นมาได้ “เจ้าอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าตื้นที่เป็นราชาแห่งมวลบุปผาเป็นสัญลักษณ์ของความรัก ความมั่งมีศรีสุข และลาภยศอันยิ่งใหญ่ ฉะนั้นข้าจะตั้งชื่อเจ้าด้วยนามดั้งเดิมของบุปผาชนิดนี้”

“นามดั้งเดิม? นามว่าอะไรหรือขอรับ” ชายโศกนาฏกรรมสงสัย

“มูสาวเย่า” สตรีร่างท้วมขนานนามนั้น ก่อนจะหัวเราะชอบใจ “มูสาวเย่าเจ้าจะต้องเป็นตัวดูดทรัพย์แห่งหอศุนิภาของข้าแน่ๆ”

หนึ่ง

ณัฐณีน้อยแห่งหอรัชมวย

ทั่วทั้งเมืองลั่วหยางต่างครึกครื้นด้วยผู้คนที่ยืนขึ้นมาทำมาหากินตั้งแต่ดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้า มีเพียงสถานที่เดียวเท่านั้นที่เงียบเหงาดูจืดจางไร้ผู้มาเยือน ผิดแพกจากยามค่ำคืนที่คึกคักด้วยอาคันตุกะผู้เป็นบุรุษ สถานที่นั้นคือหอคณิกาอันโต้งต้งและมีชื่อเสียงในหมู่บุรุษเพศแห่งเมืองลั่วหยาง นามว่าหอรัชมวย

“เสี่ยวเย่า เสี่ยวเย่า” หญิงงามนางหนึ่งตะโกนเรียกครุณีน้อยที่อยู่ในความดูแลของตน นางเดินหาไปทั่วหมู่ตึกในหอรัชมวยซึ่งเงียบเชียบเพราะหญิงคณิกาคนอื่นต่างอ่อนเพลียจากกิจกรรมยามค่ำคืนจึงพากันหลับใหลกันหมด เมื่อไรเงาครุณีน้อยที่ตามมา หลินเมี่ยวซินจึงเดินไปยังเรือนนอนของเหล่าป่าน⁸

⁸ เหล่าป่าน (老板) หมายถึงเจ้าแก็ (เจ้าของกิจการ) คำนี้ใช้ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ส่วนเหล่าป่านเหนียง (老板娘) ที่แปลว่าเจ้าแก็เมีย ตามดิกชันนารีจีน - จีน จะหมายถึงเมียเจ้าแก็ แต่ถ้าวางตามดิกชันนารีจีน - ไทย จะหมายถึง เมียเจ้าแก็ หรือหญิงที่เป็นเจ้าของกิจการ แต่เพื่อความถูกต้องตามศัพท์จีน ผู้เขียนจึงใช้คำว่า เหล่าป่าน (老板) ที่หมายถึงเจ้าแก็

“เหล่าป่าว เหล่าป่าว”⁹ หลินเมี่ยวซินเคาะประตูและร้องเรียกเจ้าของหอ
รีนรมย์เสียงดัง เพียงอีตึกใจคนในห้องก็เปิดประตูออกมาต่อว่าอย่างขุ่นเคือง

“ข้าบอกแล้วไงให้เรียกข้าว่าเหล่าป่าน ไม่ใช่เหล่าป่าว ต้องให้บอกสักกี่
ครั้งหรือ”

หลินเมี่ยวซินมองสตรีร่างท้วมในชุดฮั่นฝูสีฉูดฉาดพอยุ่กับเครื่อง
ประทีนผิวนบนใบหน้าที่จัดเต็มจนดูเลอะด้วยความอ่อนใจ แม้แต่ในยามหลับ
แม่เล่าแห่งหอรีนรมย์ก็ยังแต่งองค์ทรงเครื่องให้ดูงดงามตามรสนิยมของนาง
อยู่ตลอดเวลา

‘เห็นแล้วเหนื่อยแทน’ หลินเมี่ยวซินคิด

“เจ้ามีอะไรกับข้า เมี่ยวซิน” เหล่าป่านร่างท้วมถามสาวงามที่มาขัดจังหวะ
การนอนของนาง

“ท่านเห็นสาวเฒ่าหรือไม่” หลินเมี่ยวซินย้อนถามเหล่าป่านโดยไม่มีคำ
ต่อท่ายอย่างหญิงคนอีกคนที่ต้องมีคำว่า ‘เจ้าคะ’ หรือ ‘เจ้านะ’ เหตุที่เป็น
เช่นนั้นเพราะหลินเมี่ยวซินเป็น ‘อีจี้’ หรือหญิงคนกาชั้นสูง ผู้เป็นดาวประจำ
หอคนิกาก็ไม่เน้นขายเรือนร่าง แต่ให้บริการเพียงศิลปะและการดนตรี ทำ
หน้าที่พูดคุยกับแขกให้พวกเขาประทับใจจนปรนเปรอทรัพย์สินเงินทองและ
ของมีค่า เสน่ห์ของหลินเมี่ยวซินทำให้บุรุษหลงใหลจนยากจะถอนตัว นางจึง
เป็นขุมทรัพย์อันมีค่าของเหล่าป่าน ดังนั้นเพื่อมิให้หลินเมี่ยวซินย้ายไปอยู่หอ
คนิกากอื่น เหล่าป่านร่างท้วมจึงเอาอกเอาใจยกย่องหลินเมี่ยวซินเป็นเหมือน
สหายคนหนึ่ง

“ข้าใช้ให้สาวเฒ่าเอาขนมไหว้พระจันทร์ไปให้มือปราบเจียงหลุนเอง”
เหล่าป่านตอบเสียงเนือยๆ

“เหล่าป่าน!” หลินเมี่ยวซินตะคอกเสียงดัง จนอีกฝ่ายสะดุ้งโหยง “ท่าน
ให้เด็กวัยสิบสองปีไปศาลได้อย่างไร ที่นั่นมีแต่เจ้าหน้าที่บุรุษกับพวกนักโทษ

⁹ เหล่าป่าว (老鸨) หมายถึงนักบ๋สตาร์ต ถ้าเป็นคำศัพท์สแลงจะหมายถึงแม่เล่า

ต่ำซำอยู่กัน มันมีใช้สถานที่ที่เด็กสมควรจะเข้าไปเลยนะ”

“อย่ากังวลนักเลย ต่อให้ที่นั่นเป็นชุมชนรัก เด็กไร้เดียงสาอย่างสาวเย่า ก็ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก ป่านนี้คงวิ่งเล่นอยู่ในศาลกับซุนจื่อจอนเพลินแล้วละ”

“ท่านพูดเช่นนี้ได้อย่างไร สาวเย่าไม่เหมือนเด็กคนอื่นนะเหล่าป่าน” หญิงคนิกาสาวตะโกนลั่นในตอนท้าย เมื่อเจ้าของหอร่างท้วมไม่สนใจฟังและ ปิดประตูใส่หน้านาง แม้หลินเมี่ยวซินจะทูปประตูเรียกอีกหลายครั้งแต่ก็ฝาย ก็ไม่ออกมา จนหญิงคนิกาสาวถึงกับส่ายหน้าด้วยความเอือมระอาพร้อมกับ พึมพำออกมา

“เหล่าป่านช่างโง่เขลายิ่งนัก มิรู้เลยว่าความน่ารักน่ามองของสาวเย่า ต่างหากที่เข้าเป็นห่วง หาใช้ความไร้เดียงสาของเด็กน้อยที่จะต้องใส่ใจไม่” หลินเมี่ยวซินทอดถอนใจ “หวังว่าเสี่ยวเย่าของข้าจะปลอดภัยนะ”

หนุ่มน้อยซุนจื่อพะวาพะวังไปเสียทุกอย่าง ตั้งแต่ก้อนหินบนพื้นซึ่ง

อาจสะดุดล้ม แมววิ่งตัดหน้าทำให้ตกใจ รถม้าวิ่งชนจนบาดเจ็บ ไปจนถึงโดน บุรุษมาก้อร่อก้อตึก ทั้งหมดทั้งมวลก็เพราะข้างกายเขามีตรูณีน้อยหน้าตา ดงามน่ารักดุจเซียนหนวี่¹⁰ ดวงตาเด็กน้อยกลมโตตั้งจันทร์เพ็ญ แก้มแดง ระเรื่อด้วยเลือดฝาด ผิวกายาสีขาวอมชมพูดุจผิวทารก และด้วยรูปลักษณ์ เหล่านี้ทำให้ตรูณีน้อยวัยสิบสองปีโตเด่นกว่าเด็กผู้หญิงทั่วไป ทุกย่างก้าวที่ มู่สาวเย่าเดินผ่านจึงกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนที่ได้พบพาน

“สาวเย่า เจ้าอยู่ข้างๆ ชำนะ อย่าวิ่งหรือเดินเร็วไป ข้าไม่อยากให้เรา พลัดหลงกัน” ซุนจื่อเอ่ยกับมู่สาวเย่าที่เดินเคียงกันมา แม้การกลัวพลัดหลงจะเป็นหนึ่งในความกลัวร้อยแปดพันประการที่ซุนจื่อไม่อยากจะเกิดขึ้น แต่เพื่อให้มู่สาวเย่าอยู่ในสายตา เขาจึงต้องอ้ำกับตรูณีน้อยเช่นนั้น ฝายมู่สาวเย่า ได้ยินดังนั้นก็ซุมือเล็กๆ มาตรงหน้าซุนจื่อที่ตัวสูงกว่าเกือบช่วงตัว

¹⁰ เซียนหนวี่ (仙女) หมายถึง นางฟ้าหรือเทพธิดา

“ถ้าเซ่นนั่นก็จับมือกันไว้สิเจ้าคะ เราจะได้ไม่พลัดหลงกัน”

“ไม่ได้ๆ” ซุนจื่อปฎิเสธพลั่ว “เหลาปานสั่งนักสั่งหนา ห้ามซ้ำแตะเนื้อต้องตัวเจ้าเด็ดขาด”

มู่สาวเย่ากระโดดขึ้นไปคว้ามือข้างขวาของซุนจื่อด้วยมือทั้งสองข้างของนาง แล้วจับกระชับมั่นไว้ แม้เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดจะตกใจและพยายามดึงมือตัวเองออกแต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะเขามีอาการรุนแรงกับตรุณีน้อยได้

“ซ้ำต้องถูกเหลาปานโบยแน่เลย” ซุนจื่อโอดครวญ

“พี่ซุนจื่อจะถูกโบยด้วยเรื่องอันใดล่ะเจ้าคะ” มู่สาวเย่าเอียงคอกถามอย่างสงสัย

“ก็เพราะซ้ำแตะเนื้อต้องตัวเจ้าน่ะสิ”

ตรุณีน้อยส่ายหน้าอย่างช้าๆ พลางชูมือตัวเองที่จับมืออีกฝ่ายไว้ให้เขาดู “ไม่ใช่พี่ซุนจื่อ แต่เป็นซ้ำต่างหากที่แตะเนื้อต้องตัวท่าน อย่างนี้ท่านจะโดนทำโทษได้อย่างไร”

“จริงด้วย ทำแบบนี้ซ้ำก็ไม่ผิด และเจ้าก็จะอยู่ข้างกายซ้ำด้วย” ซุนจื่อเริ่มคิดได้

เมื่อทุกอย่างลงตัวเด็กหนุ่มผู้ติดตามก็ปล่อยให้ตรุณีน้อยจับมือข้างขวาลงไปด้านหลัง ส่วนมือข้างซ้ายของเขาก็ถือกล่องขนมไว้ให้พระจันทร์มุ่งหน้าสู่ศาลหิมิงจูซึ่งเป็นที่ทำงานของมือปราบเจียงหลุน ผู้ที่เหลาปานสั่งให้เอาขนมมาให้

ศาลหิมิงจูเป็นสถานที่ใต้สวนพิจารณาคดีของชาวบ้าน ซุนนางไปจนถึงเชื้อพระวงศ์ในเขตเมืองล้วนหยาง นอกจากเจ้าเมืองที่เป็นเหมือนตุลาการคอยตัดสินคดีแล้ว ยังมีมือปราบอีกห้าคนทำหน้าที่จับกุมคนร้าย ซึ่งมือปราบเจียงหลุนก็เป็นหัวหน้ามือปราบแห่งศาลหิมิงจู และในเวลานี้เขาต้องกุมขมับกับคดีเล็กๆ ที่มีได้ซับซ้อนซ่อนเงื่อน แต่กลับหาตัวคนร้ายได้ยากยิ่งกว่าคดีใหญ่ๆ ที่เขาเคยสืบมา

“ท่านมือปราบเจียง มีเด็กสองคนมาขอเข้าพบท่านขอรับ” ซุนนางขึ้น

ผู้น้อยคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องที่มีมือปราบสูงวัยกำลังสอบสวนสตรีนางหนึ่ง และบุรุษอีกสองคนซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีเล็กๆ ชวนปวดหัวนั้น

“ใครใช้ให้เด็กเข้ามาวุ่นวายในศาลกัน” มือปราบเจียงหลุนตวาด เขา รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยที่ถูกรบกวนตอนกำลังสืบคดี แต่เพียงชั่วจิตใจเขาก็สงบใจลง และเอ่ยถามขุนนางชั้นผู้น้อย “เจ้าถามเด็กสองคนนั้นหรือไม่ว่ามาหาข้า ด้วยเหตุใด ถ้ามาเรียกร้องขอความเป็นธรรม เจ้าก็ให้พวกเขาไปตีกลองหน้าศาล ให้ท่านเจ้าเมืองเปิดศาลก็แล้วกัน”

“เอ่อ...” ขุนนางชั้นผู้น้อยอีกอักมักกล่าวพูด จนมือปราบสูงวัยต้องเค้นให้ปริปาก

“มีอะไรก็เอ่ยออกมา อย่าทำให้ข้าเสียเวลา”

ขุนนางชั้นผู้น้อยเข้าไปกระซิบที่ข้างหูมือปราบเจียงหลุนซึ่งเงี่ยหูฟังอย่างสนใจ “แม่เล่าแห่งหอรัตนมัยให้ดรุณีน้อยหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มนำขนมไหว้พระจันทร์มาให้ท่านมือปราบขอรับ”

มือปราบสูงวัยซ่อนรอยยิ้มกรุ้มกริ่มไว้ในสีหน้า เหตุใดเขาจะไม่รู้จักอุบายของแม่เล่าแห่งหอรัตนมัย ที่ต้องการให้ดรุณีน้อยผู้นำขนมมานี้เป็นที่รู้จักในหมู่ขุนนาง โดยให้มือปราบเลื่องชื่ออย่างเขาเป็นผู้เบิกทาง

‘ในเมื่อให้ข้าเปิดตัวสินค้า ก็ต้องดูสินค้าก่อนละว่าล้ำค่าคู่ควรแก่การลงทุนแค่ไหน’ เจียงหลุนคิด ก่อนสั่งให้ขุนนางชั้นผู้น้อยไปพาดรุณีน้อยกับสหายผู้ติดตามเข้ามาข้างใน

เมื่อมู่สาวเย่าปรากฏกายต่อหน้ามือปราบเจียงหลุน สายตาของเขาก็มีอาจละไปจากดวงหน้าของดรุณีน้อยแห่งหอรัตนมัยได้เลย แม้นางจะยังอ่อนเยาว์ด้วยวัยเพียงแค่อายุสิบสองปี แต่ความงดงามของนางก็เด่นชัดดุจบุปผาแรกแย้ม จนบุรุษผู้ลโมเมเกิดความพิสมัยได้โดยง่าย

“ท่านมือปราบ เมื่อไรจะสอบสวนให้เสร็จๆ เสียที ข้าคุกเข่ารอจนเป็นตะคริวไปทั้งขาแล้ว” สตรีพอมแห่งที่เป็นหนึ่งในสามผู้ต้องสงสัยโวยวายลั่นห้อง ทำเอาบุรุษทุกคนในที่นั้น ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องสงสัยชายทั้งสองคนต้องตื่น

จากอาการพิศมองตรุณีน้อยอย่างเฉลอฟไล

“อยู่ในความสงบด้วย” ขุนนางชั้นผู้น้อยทวาด พลางใช้ไม้ยาวๆ สำหรับใช้ตอนเปิดศาลกระแทกกับพื้น สตรีหม่อมแห่งจึงสงบปากลง แต่มีวามมองค้อมมู่สาวเฝ้าที่เป็นตัวต้นเหตุให้การสอบสวนหยุดชะงัก

“นี่เป็นขนมไหว้พระจันทร์ที่เหล่าป่านี้นำมาให้พวกเรานำมาให้ท่านมือปราบขอรับ” ขุนจื่อกล่าว แล้วเดินถือขนมเข้าไปวางบนโต๊ะเบื้องหน้ามือปราบเจียงหลุน อีกฝ่ายส่งยิ้มให้มู่สาวเฝ้าโดยมิได้สนใจเด็กหนุ่ม

“ในห้องนี้ไม่มีสิ่งใดน่าชม อย่างไรก็ตามเสียเจ้าไปรอข้าที่เรือนรับรองก่อน อีกสักพักข้าจะพาเจ้าเที่ยวชมศาลหมิงจู่ให้ทั่วเลยดีหรือไม่” มือปราบสูงวัยหลอกล่อให้มู่สาวเฝ้าอยู่ต่อ เพื่อเขาจะได้ทำความรู้จักและสนิทสนมกับตรุณีน้อยน่ารักผู้นี้ให้มากขึ้น

“ไม่...” ขุนจื่อจะปฏิเสธ แต่มู่สาวเฝ้ากลับตะแคงเขาและพยักหน้าเป็นเชิงให้เขานุญาต ในที่สุดเขาก็ใจอ่อนอีกจนได้ “อยู่ได้แค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้นนะ”

“เจ้าคะ” มู่สาวเฝ้ารับคำอย่างตื่นเต้น ก่อนหันไปถามมือปราบสูงวัย “สามคนนี้เป็นใครหรือเจ้าคะ ทำไมถึงนั่งคุกเข่ากับพื้นแบบนี้”

มือปราบเจียงหลุนรู้สึกแปลกใจที่ตรุณีน้อยสนใจผู้ต้องสงสัยทั้งสามคนมากกว่าสิ่งของภายในห้องที่น่าดึงดูดใจยิ่งกว่า แต่เมื่อเห็นความอยากรู้ในแววตาของตรุณีน้อย เขาจึงเล่าให้ฟัง แม้ในใจจะคิดว่านางไม่มีทางเข้าใจในสิ่งที่เขาจะพูดเป็นแน่

“เมื่อคืนมีโจรเข้าไปขโมยแหวนหยกเขียวมรกตในจวนท่านเสนาบดีหลวงจากการสืบหาร่องรอยหลักฐานต่างๆ ทำให้รู้ว่าโจรคนนั้นเป็นจอมโจรแต่จิวที่อาละวาดขโมยข้าวของไปทั่วแคว้นอื่น และข้าก็มั่นใจว่าหนึ่งในสามคนนี้จะต้องเป็นจอมโจรแต่จิวที่ขโมยหยกของท่านเสนาบดีไปแน่ๆ แต่พอค้นตามตัวและห่อผ้าที่พวกนี้พกติดตัวก็ไม่เจอแหวนหยกเลย”

มู่สาวเฝ้าฟังจบก็หันไปมองข้าวของที่อยู่ในห่อผ้าทั้งสามห่อซึ่งวางอยู่

เบื้องหน้าสตรีและบุรุษสองคนผู้เป็นเจ้าของ ก่อนจะเอ่ยถามมือปราบสูงวัย ด้วยความสงสัย “เหตุใดถึงเรียกโจรผู้หนึ่งว่าจอมโจรแต่จิวล่ะเจ้าคะ”

“เพราะโจรมันพูดกับเหยื่อเป็นภาษาแต่จิว ทางกรจึงสันนิษฐานว่ามันเป็นชาวเมืองแต่จิว จึงตั้งฉายามันว่าจอมโจรแต่จิวอย่างไรล่ะ” มือปราบเจียงหลุนอธิบาย

“ทั้งสามคนนี้พูดภาษาแต่จิวได้หรือไม่เจ้าคะ”

คำถามของมู่สาวเย่าทำเอามือปราบเจียงหลุนหัวเราะขบขันในความไร้เดียงสาของดรุณีน้อย “ไหนเลยพวกเขาจะพูดภาษาแต่จิวให้เข้าใจได้ยิ่งเล่า ถ้าพูดออกมาเมื่อไรข้าก็จะจับได้ทันทีว่าเขาเป็นจอมโจรแต่จิวแน่สิ”

“ต่อให้พวกเขาไม่พูดภาษาแต่จิว เราก็คงรู้ว่าผู้ใดเป็นจอมโจรแต่จิวเจ้าคะ”

“เจ้ารู้ตัวคนร้ายแล้วอย่างนั้นหรือ” มือปราบสูงวัยย้อนถามอย่างสงสัย “เจ้าคะ”

มือปราบเจียงหลุน ขุนนางชั้นผู้น้อย และขุนโจรต่างมองหน้ากัน ไม่มีใครเชื่อว่าดรุณีน้อยวัยสิบสองปีจะรู้ตัวคนร้ายจริง ฝ่ายมู่สาวเย่าเห็นทุกคนมีสีหน้าไม่เชื่อเช่นนั้นก็เลยต้องพิสูจน์ให้ทุกคนเห็น ดรุณีน้อยเดินเข้าไปหาสตรีผอมแห้งที่นั่งหน้าบั๊วคุกเข่าอยู่กับพื้น

“ชุดชงชานี้นี่คือผ้าตรงหน้านี้เป็นของท่านน้ำใจหรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าชี้ไปยังชุดชงชานี้น้ำขาวที่วางอยู่บนผ้าด้านหน้าสตรีผอมแห้ง อีกฝ่ายพยักหน้าหงิกๆ อย่างเสียไม่ได้

“ตั้งแต่มาที่นี่ข้ายังมีได้ดื่มชาเลยสักถ้วย รู้สึกกระหายยิ่งนัก ไม่ทราบท่านน้ำใจจะเมตตาชงชาให้ข้าดื่มได้หรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าใช้ความน่ารักออกอ้อนสตรีตรงหน้า

“ข้าจะชงชาให้เจ้าดื่มเอง” ขุนนางชั้นผู้น้อยอาสา แต่มือปราบเจียงหลุนกลับต่อว่าผู้ใต้บังคับบัญชา

“เจ้าไม่เห็นหรือว่าเด็กน้อยอยากดื่มชาของแม่นางลู่ เจ้ายังจะเอาชา

จิตซีดในศาลเราให้เด็กน้อยตีมืออีกรี่” พุดจบมือปราบเจียงหลุนก็หันไป พยักเพียดกับแม่นางลู่อหรือสตรีผอมแห้งผู้นั้นให้ทำตามคำขอของดรุณีน้อย

แม่นางลู่อใช้ชุดชงชาของตนชงชาแจกจ่ายให้ทุกคนในห้องสอบสวน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องสงสัยทั้งสองคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ในท่าเดิม ความหอมและรสหวานนิดๆ ทำให้มือปราบเจียงหลุนถึงกับเอ่ยปากชม

“ช่างเป็นชาเลิศรสจริงๆ ชานี้คือชားอะไรหรือ”

“ชากังฮูเต้เจ้าค่ะ” แม่นางลู่อยิ้มอย่างปลื้มใจที่มีมือปราบเลื่องชื่ออย่างเจียงหลุนชื่นชมชานาง แล้วจู่ๆ มู่สาวเย่าก็ประกาศออกมา

“ท่านหน้าคือจอมโจรแต่จิว”

สตรีผอมแห้งตกใจสุดขีด ก่อนร้องโวยวายลั่นห้อง “อย่ามาพุดพล่อยๆ นะ เจ้าเด็กบ้า มีหลักฐานอะไรมากล่าวหาข้า”

“จับตัวนางไว้” มือปราบเจียงหลุนสั่งขุนนางชั้นผู้น้อยจับแม่นางลู่อทันที โดยไม่เปิดโอกาสให้นางได้หลบหนี แต่ด้วยความฉับไวและมีมือระดบจอมโจร ทำให้การจับตัวแม่นางลู่อไม่ใช่เรื่องง่าย สุดท้ายนางก็กระโดดออกทางหน้าต่าง และหลบหนีไปอย่างลอบนวล

“วาดรูปนางแล้วส่งให้หัวเมืองต่างๆ ติดประกาศจับ” มือปราบเจียงหลุนสั่งการกับทหารประจำศาลที่วิ่งเข้ามาในห้อง ความซุกซมวุ่นวายจบลงด้วยการรายงานผลการสอบสวนคดีจอมโจรแต่จิวขโมยแหวนหยกเขียวมรกตแก่ท่านเจ้าเมือง ส่วนมู่สาวเย่ากับขุนจื่อก็ลามือปราบเจียงหลุนกลับหอสีนรมย์

“เจ้าเขียนในรายงานว่า ดรุณีวัยสิบสองปีนามว่ามู่สาวเย่า เป็นผู้ชี้ตัวจอมโจรแต่จิวได้ นี่เจ้ากุเรื่องเท็จขึ้นมาใช่หรือไม่ เจ้าเป็นถึงหัวหน้ามือปราบ ยังไม่รู้ตัวคนร้าย แล้วเด็กแคสิบสองปีจะรู้ตัวคนร้ายได้อย่างไร” เจ้าเมืองล้วยหยางถามด้วยความสงสัยอย่างยิ่ง

“เรียนได้เท่า ตอนโตสอบสวนผู้ต้องหาทั้งสามคน ข้าก็อัปจนปัญญา มิรู้ว่าใครคือจอมโจรแต่จิวกันแน่ แต่มู่สาวเย่ากลับชี้ทางสว่างให้ข้า ด้วยการให้แม่นางลู่อชงชาให้ข้าดื่ม ข้าถึงได้รู้ว่าใครคือจอมโจรแต่จิว” มือปราบเจียงหลุน

ชี้แจง

“แค่ตีฆ้องกังฮูเต้จะรู้ตัวจอมโจรแต่จิวได้อย่างไรกัน” เจ้าเมืองซัก

“ฆ้องกังฮูเต้เป็นฆ้องที่ชาวแต่จิวชื่นชอบเป็นพิเศษขอรับ มู่สาวเย่าคงรู้จุดนี้ และสังเกตเห็นชุดชงช่าในห่อผ้าของแม่นางลู่ จึงรู้ว่านางคือจอมโจรแต่จิว เพราะชาวแต่จิวทุกคนต้องตีฆ้องกังฮูเต้ จึงต้องพกชุดชงช่าติดตัวไปด้วย พอ มู่สาวเย่าขอตีฆ้องช่าจึงเริ่มเอะใจ ก่อนจะนึกเรื่องฆ้องกังฮูเต้ขึ้นมาได้ขอรับ”

“เป็นเช่นนั้นเอง เด็กน้อยมู่สาวเย่าไม่ธรรมดาจริงๆ” เจ้าเมืองนึกชื่นชม “ขอรับ นางทั้งฉลาดและรอบรู้ แต่น่าเสียดาย”

“เสียดาย?” เจ้าเมืองขมวดคิ้วมองหน้ามือปราบเจียงหลุน อีกฝ่ายทอดถอนใจก่อนจะตอบ

“นางเป็นดรุณีน้อยแห่งหอรีนรมย์ แม้อีกห้าปีข้างหน้านางจะเติบโตเป็นหญิงงามประหนึ่งหญิงงามลุ่มเมืองในตำนาน แต่นางก็เป็นได้แค่หญิงคนิกนางหนึ่งเท่านั้น ข้าจึงรู้สึกเสียดายความฉลาดของนางยิ่งนัก”

“ถ้าในอีกห้าปีข้างหน้านางเป็นหญิงคนิกกาจริง ก็คงเป็นหญิงคนิกกาอันดับหนึ่งในใต้หล้าที่ไร้อศรีเด็ดเดี่ยวอย่างแน่นอน” เจ้าเมืองล้วยหยางกล่าวด้วยความมั่นใจ และมือปราบเจียงหลุนก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หลังจากศาลหมิงจู่ ทั้งซุนจื่อและมู่สาวเย่าก็แวะตามร้านข้างทาง
ในตลาดใจกลางเมืองล้วยหยาง เด็กทั้งสองคนมีรูปร่างหน้าตาดี มีบุรุษแต่งกายหอมช่อผู้หนึ่งที่เป็นผู้ต้องสงสัยที่อยู่ในศาลหมิงจู่ได้ถูกปล่อยออกมาและเดินตามพวกเขาอยู่ห่างๆ

เมื่อซุนจื่อกำลังยุ่งกับการจ่ายเงินให้พ่อค้าขายหมั่นเถว บุรุษผู้นั้นก็เข้ามาทางด้านหลังของมู่สาวเย่า แล้วใช้มือข้างหนึ่งปิดปากดรุณีน้อยเพื่อป้องกันมิให้นางส่งเสียง ส่วนมืออีกข้างก็อุ้มตัวมู่สาวเย่าวิ่งหายเข้าไปในตรอกแคบๆ ข้างโรงเตี๊ยมอย่างรวดเร็ว แม้แต่ผู้คนบริเวณนั้นก็มิทันได้เอะใจ

“สาวเย่า เจ้าจะกินหมั่นเถวเลยหรือไม่” ซุนจื่อจ่ายเงินเสร็จก็หันมาถาม

มู่สาวเย่า เด็กหนุ่มใจหายวาบเมื่อครุณีน้อยข้างกายหายตัวไป “สาวเย่า สาวเย่า”
ซุนจื่อทังหม่นโถวในมือทันที เขาวิ่งพล่านตามหาสาวเย่าไปทั่วตลาด
แต่ก็ไร้เงาของครุณีน้อยแห่งหอรีนรมย์

สอง ยากปากร้าย

เสียงกลองดังระรัวมาจากหน้าศาลหมิงจู แสดงถึงความร้อนใจของผู้มาร้องทุกข์ เป็นเหตุให้เจ้าเมืองลั่วหยางสั่งเจ้าหน้าที่ให้เปิดศาลและเบิกตัวผู้มาร้องร้องขอความเป็นธรรม ทว่าเมื่ออยู่ในห้องพิจารณาคดี มีอุปราชเจียงหลุนกลับต้องประหลาดใจ เพราะผู้มาร้องเรียนคือหนุ่มน้อยผู้ติดตามมู่สาวเย่าที่เพิ่งออกจากศาลไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก่อน แม้จะคาดเดาในใจได้ว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับดรุณีน้อยแห่งหอรัชมัยเป็นแน่ แต่เจียงหลุนก็มีอาจเอ่ยปากถามไ้ เพราะขณะนั้นเข้าสู่กระบวนการไต่สวนของท่านเจ้าเมืองแล้ว

ซุนจื่อเต็นร้องให้เข้ามาคุกเข่ากับพื้นเบื้องหน้าเจ้าเมืองลั่วหยางผู้ทำหน้าที่เสมือนตุลาการ

“ใต้เท้า... ช่วย... ข้า... ด้วย... นาง... หายตัวไป...” ซุนจื่อเต็นพูดปนสะอื้นไ้ใบหน้าเต็มไปด้วยคราบน้ำตา บ่งบอกว่าร้องไห้มาอย่างหนัก เจ้าเมืองมีอาจเข้าใจได้ว่าเด็กหนุ่มต้องการให้ช่วยเรื่องใดจึงถามกลับไป

“เจ้าจะฟ้องร้องใคร ได้เขียนคำฟ้องมาหรือไม่”

ซุนจื่อเต็นรีบเข้ตหน้าเข้ตตาแล้วตอบอย่างฉะฉาน “ข้ามิได้มาฟ้องร้อง แต่มาแจ้งความคนหายขอรับ”

“เหลวไหล” เจ้าเมืองตวาด “ที่นี่เป็นศาลสำหรับฟ้องร้องดำเนินคดี มิใช่
ชื่อฎ¹¹ จะได้รับแจ้งความคนหายให้เจ้าได้ เจ้ามาตีกลองโดยไม่มีคำฟ้อง
รู้หรือไม่ว่ามีโทษโอบยสิบไม่นะ”

“ใต้เท้า ข้ายอมถูกโอบยสิบไม่ว่าเพื่อแลกกับการที่ท่านอนุญาตให้มือปราบ
เจียงสืบหาหมู่สาวเย่าสหายน้อยของข้าที่หายตัวไปขอรับ” ชุนจื่อกล่าวเสียงหนัก
โดยไม่หวาดกลัวต่อการถูกลงโทษแม้แต่น้อย

“เหตุใดต้องเป็นมือปราบเจียงด้วย” เจ้าเมืองสงสัย

“ประการแรก... เพราะมือปราบเจียงรู้จักและเคยเห็นหน้าของหมู่สาวเย่า
ประการที่สอง... ชื่อเสียงเรื่องการสะกดรอยตามคนร้ายของท่านมือปราบเป็นที่
เลื่องลือยิ่งนัก ดังนั้นหากต้องการใครสักคนสืบหาตัวหมู่สาวเย่าให้เจอ ข้าจึง
คิดว่ามือปราบเจียงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดขอรับ”

คำตอบของชุนจื่อทำให้เจ้าเมืองกับเจียงหลุนมองหน้ากัน ก่อนเจ้าเมือง
จะหันมากล่าวกับชุนจื่อ “เจ้าร้องให้พุ่มพ่ายราวกับบิดาที่ทำลูกหาย ไม่คิดว่า
ในความตกใจเจ้ายังมีสติคิดไตร่ตรองได้ฉลาดถึงเพียงนี้ เอาเถอะ ข้าจะยอม
ให้มือปราบเจียงช่วยตามหาสหายน้อยของเจ้า”

เด็กหนุ่มดีใจสุดขีด รีบโขกศีรษะกับพื้น “ขอบคุณใต้เท้า ขอบคุณท่าน
มือปราบ ข้าจะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย”

“ให้เจอมู่สาวเย่าก่อนดีกว่า เจ้าค่อยมาขอบคุณพวกข้า” เจ้าเมืองกล่าว
ก่อนหันไปสั่งมือปราบเจียงหลุน “เจ้านำกำลังเจ้าหน้าที่ไปสืบหาตัวหมู่สาวเย่า
สืบได้ความอย่างไรมารายงานข้าด้วย”

“ขอรับ” มือปราบเจียงหลุนรับคำสั่ง

“ข้าจะตามท่านไปตามหาสาวเย่าด้วย” ชุนจื่อรีบบอก พลังลูกพรวด

11 ตำรวจผู้พิทักษ์ประชา เริ่มมีขึ้นในจีนตั้งแต่สมัยโบราณ แบ่งเป็น 3 ตำแหน่งคือ 1. ชื่อฎ (司徒) ดูแลเรื่องของประชาชน (แพ่ง) 2. ชื่อหม่า (司马) ทำหน้าที่คล้ายทหารดูแลชายแดน และ 3. ชื่อ (士) ดูแลเรื่องอาชญากรรม (อาญา) และการจำคุก

ยื่นขึ้น

“เจ้าไปก็มีแต่จะเป็นตัวถ่วงช้า รอฟังข่าวอยู่ที่นั่นแหละ” มือปราบเจียงหลุนกล่าว ก่อนซักถามซุนจือถึงช่วงที่มู่สาวเย่าหายตัวไป เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วนตามที่ต้องการจึงออกจากศาลไปพร้อมกับเจ้าหน้าที่อีกสิบคน

การสืบเสาะเริ่มจากการวาดรูปมู่สาวเย่าลงบนกระดาษและแจกจ่ายให้เจ้าหน้าที่แต่ละคนนำไปสอบถามชาวบ้านว่าเคยเห็นครุฑหิน้อยในรูปหรือไม่ เวลาผ่านไปเพียงหนึ่งเค่อ¹² มือปราบเจียงหลุนก็ได้วาดรูปพรรณสัณฐานของบุรุษที่ลักพาตัวมู่สาวเย่าไป ทว่าเมื่อนำภาพนั้นกลับมารายงานต่อท่านเจ้าเมืองและซุนจือที่รอฟังข่าวอยู่นั้น สิ่งที่เจ้าเมืองลั่วหยางบอกกับทุกคนได้สร้างความตกใจอย่างมาก โดยเฉพาะซุนจือ เด็กหนุ่มถึงกับเข่าอ่อนล้มพับไปกองกับพื้น ด้วยจิตใจที่แตกสลาย

“ชายในรูปนี้เป็นโจรปล้นสวาทที่ทางการเพิ่งประกาศจับ หยื่อทูกวายที่มันหมายตาไม่เคยรอดจากการถูกข่มขืนเลยสักราย”

“เป็นความผิดซ้ำเอง... เพราะข้าไม่ดูแลเจ้าให้ดี... สาวเย่า... ข้าจะกลับไปบอกเหล่าป่านอย่างไรดี... นางต้องเขียนข้าจนตายแน่” ซุนจือตอกชกหัวพลางคร่ำครวญอย่างจะเป็นจะตาย ทั้งเจ้าเมืองและมือปราบเจียงหลุนต่างมองเด็กหนุ่มด้วยความสังเวช

“เรื่องโจรปล้นสวาทจับตัวมู่สาวเย่าไปเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเหล่าป่านอย่างไรเสียนางก็ต้องรู้วันยังค่ำ เจ้ารีบกลับหอสีนรมย์ไปแจ้งข่าวแก่นางเถอะ” ท่านเจ้าเมืองบอกกับซุนจือที่นั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่กับพื้น

“ข้าจะพยายามตามหาตัวมู่สาวเย่าให้เจอก่อนที่จะนางจะเป็นอะไรไป”

แม้ถ้อยคำของมือปราบเจียงหลุนจะมีอาชญายืนยันได้ว่ามู่สาวเย่าจะไม่ถูกโจรปล้นสวาทขืนใจ แต่อย่างน้อยซุนจือก็ยิ่งฝากความหวังที่มีเพียงน้อยนิดไว้กับมือปราบสูงวัยผู้นี้ เด็กหนุ่มโศกเศร้าระคำ่นับซุนนางทั้งสองแล้วเดินออกจาก

¹² ประมาณสิบห้า นาที

ศาลกลับไปยังหอรัชมัย

มู่สาวเย่าตกใจอย่างมากเมื่อตัวเองถูกชายร่างสูงใหญ่รวบเอาจากด้าน หลังและถูกปิดปากด้วยฝ่ามือทั้งใหญ่และหยาบกร้าน ชายผู้นั้นวิ่งด้วยความเร็วดูพายุเข้าไปในตรอกแคบๆ ข้างโรงเตี๊ยม แม้มู่สาวเย่าจะพยายามดิ้นสุดแรงเพื่อให้หลุดจากวงแขนแข็งแรงที่รัดตัวนางไว้แต่ก็ไร้ผล นางถูกอุ้มไปจนสุดเขตตลาดเข้าสู่พื้นที่รกร้างอันไร้ผู้คนสัญจรไปมา มู่สาวเย่ารับรู้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองจึงหวายจิ้งหะตอนชายตัวสูงชะลอดีเท้า อ้าปากใช้ฟันซี่เล็กๆ กัดเข้าที่ฝ่ามือของชายผู้นั้นอย่างสุดแรง

“โธ้ย!” โจรปล้นสาวทรวงลั่น ความเจ็บปวดทำให้แผลฉีกมู่สาวเย่าลงพื้น

เมื่อร่างเล็กบอบบางของนางเป็นอิสระ มู่สาวเย่าก็รีบลุกขึ้นวิ่งหนีไปจากโจรปล้นสาวทโดยย้อนกลับไปทางเดิม ทว่ามันกลับไหวตัวทันวิ่งไล่ตามมาติดๆ และใช้เชือกที่ผูกเป็นวงโยนข้ามอากาศมาคล้องตัวมู่สาวเย่าไว้ แล้วดึงอย่างแรงจนนางหายใจล้มลงกับพื้นและถูกมัดไว้ราวกับสัตว์ที่ถูกมนุษย์ดักจับ

“แสนนิกนะ นิ่งเด็กแพศยา” โจรปล้นสาวทดำมู่สาวเย่า พลางมัดตัวเด็กน้อยด้วยปลายเชือกที่คล้องจนแน่นตึง แล้วใช้ผ้าลีขาวผูกมัดปากมิให้ส่งเสียง

“ไป... ข้าจะพาเข้าไปขึ้นสวรรค์” มันยกตัวมู่สาวเย่าขึ้นพาดบ่า เดินอวดๆ ตรงเข้าไปในพงหญ้าข้างทางซึ่งมีศาลเจ้าร้างตั้งอยู่ที่ลับตา

ศาลเจ้าร้างที่โจรปล้นสาวทอุ้มมู่สาวเย่ามาเป็นอาคารชั้นเดียว ก่อด้วยอิฐซึ่งแตกหักผุพังบางส่วน แต่ยังคงสภาพเป็นศาลเจ้าที่มีรูปปั้นลึงค์ศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวฮั่นนับถือตั้งอยู่บนแท่นบูชาภายในศาลเจ้านั้น โจรปล้นสาวทโยนร่างเล็กบนบ่าลงบนพื้นที่ว่างตรงกลางศาลเจ้า มองดวงหน้างามของมู่สาวเย่าอย่างเห็นกระหาย ดรุณีน้อยรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง ขนาดขยับตัวถอยหนีมันก็ยังอย่างสามขุมเข้ามาหา

“เจ้าช่างดงามน่ารักน่าสัมผัสจริงๆ งามยิ่งกว่าสตรีที่ข้าเคยเคยชมมาแล้วเสียอีก” โจรปล้นสาวทไม่เพียงแต่เอ่ยปาก ทว่ายังเอื้อมมือมาจับคางมูสาวเย่าให้เงยขึ้น อีกฝ่ายสะบัดหน้าหนี แต่กลับถูกจับให้หันมาเผชิญหน้าอีก แล้วก้มหน้าลงมาเพื่อหวังลี้มรลิมฝีปากจิ้มลิ้มของตรุษนี้หน่อย

โป๊ก!

โจรปล้นสาวทยกมือขึ้นกุมศีรษะตัวเอง พลังก้มมองดูว่าตฤที่มากระเทกศีรษะอย่างแรงบนพื้น กระตุกสุนัขท่อนใหญ่ตอกอยู่ข้างตัว โจรปล้นสาวทจุนจัดหันขวับไปมองทาคณเขี้ยงกระตุกสุนัขใส่ศีรษะตน มูสาวเย่าเองก็หันไปมองเช่นเดียวกัน สิ่งที่ทั้งคู่เห็นคือหนุ่มน้อยวัยเดียวกับขุนจื่อ สวมชุดมอซอและขาดวิน เนื้อตัวสปรกมอมแมมราวกับไม่ได้อาบน้ำมาเป็นแรมเดือน ผมแผ่รุงรังกระเซอะกระเซิงนั่งพิงกำแพง มือข้างหนึ่งพาดบนเข่าที่ชันขึ้นมาสภาพไม่งามของเด็กหนุ่มบ่งบอกอาชีพของเขาได้เป็นอย่างดี

“เจ้าขอทาน บังอาจปากระตุกสุนัขใส่หัวข้ารี!” โจรปล้นสาวทตวาด เลือดขึ้นหน้าจันแดงก่าถึงใบหู “รีบไสหัวไปเลยนะ ถ้าไม่อยากเจ็บตัว”

“เฒ่าลามก เจ้าต่างหากที่ต้องไสหัวไป” ยากทหนุ่มน้อยสวนกลับมา

“ว่าไงนะ! เจ้าเด็กเหลือขอ! เจ้าตาย” โจรปล้นสาวทตะโกนด่า พร้อมกับวิ่งเข้าไปกระซากคอเลื้อยจากหนุ่มน้อยหมายทุ้มลงพื้น แต่อีกฝ่ายกลับเร็วกว่า กระโดดข้ามศีรษะแล้วถีบหลังโจรร่างมที่มาจนล้มหน้าคะมำลงไปจุมพิตฝุ่น

“คิดทำบดลิตต่อหน้าลิ่งคักดีลิตี... ไม่รู้จักกายฟ้าดิน... ยังมาว่าข้าเป็นเด็กเหลือขออีก ไ้อ้คนลามก กระอักเลือดตายตรงนี่เถอะ” ยากทหนุ่มสบถขณะที่เขาก็ตะตอยโจรปล้นสาวทแบบไม่ยั้ง แม้อีกฝ่ายจะปล่อยหมัดสวนกลับแต่ยากทหนุ่มน้อยก็ใช้วิทยายุทธขั้นพื้นฐาน นั่นคือวิชากังฟู จัดการโจรปล้นสาวทจนสลบเหมือดลงไปนอนแน่นิ่งกับพื้น

ยากทหนุ่มน้อยใช้นิ้วโป้งลูบปลายจมูกตัวเองและเช็ดหน้ายี้ตอกทำท่าราวกับขุนพลผู้ชนะศึก เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วมูสาวเย่าก็พยายามส่งเสียง

ผ่านผ้าที่มัดปากเพื่อให้หนุ่มน้อยขอทานช่วยแก้มัด อีกฝ่ายได้ยินเสียงก็เดินเข้ามาหนึ่งยongๆ ตรงหน้าตรุณีน้อยแต่ไม่แก้มัดให้นาง

“เฒ่าลามกนั่นมีตาเสียเปล่าแต่เหมือนคนตาบอด เจ้าหน้าที่ข้าวิ้ววิ้วเห่เยี่ยงนี้ยังจะพิศวาสอีก” ยากจากหนุ่มน้อยว่า

มุ่งสาวเย้าเอ้ยเสียงอู้อี้ฟังไม่ได้ศัพท์เพราะถูกปิดปาก เลยถูกยากจากหนุ่มน้อยหาเรื่องตำหนิอีก “เด็กอะไรช่างโง่เขลาหนั ก อยากให้ข้าช่วยแก้มัดแต่ไม่รู้จกั๊กหัวขอร้องข้าดีๆ สมควรแล้วที่ถูกมัดไว้เยี่ยงนี้”

มุ่งสาวเย้ารีบโค้งศีรษะลงคำนับหงๆ

“ก็แค่นั้นแหละ เด็กวิ้วเห่” ยากจากหนุ่มน้อยหัวเราะในลำคอ พลงเอือมมือไปแก้ผ้ามัดปากและเชือกที่มัดตัวมุ่งสาวเย้าไว้

พอเป็นอิสระมุ่งสาวเย้าก็เดินวนรอบตัวเด็กหนุ่มขอทาน พิณจมองเขาเหมือนจ้องมองวัตถุโบราณที่หาได้ยากยิ่ง นัยน์ตากลมโตดูจพระจันทร์ดวงเล็กฉายแววตื่นตื่นดีใจออกมา ฝ่ายยากจากหนุ่มเห็นตรุณีน้อยทำตัวพิลึกน่ารำคาญก็แผดเสียง

“เด็กวิ้ว มองอะไร”

มุ่งสาวเย้ายิ้มน้อยๆ ก่อนตอบ “ข้าเคยอ่านเจอคำว่า ‘ยาก’ ที่มีคำอธิบายไว้ในหนังสือ แต่มีอาจเข้าใจหรือนึกภาพออกได้เลย จนกระทั่งวันนี้ข้าเพิ่งได้เห็นยากตัวเป็นๆ ที่จับต้องตัวได้อย่างท่าน ข้าดีใจยิ่งนัก”

ตรุณีน้อยไม่พูดเปล่า ยังเอือมมือข้างหนึ่งไปลูบแขนยากจากหนุ่มน้อยอีกด้วย

“โธ้ย! จะบ้าตาย” ยากจากหนุ่มน้อยกลอกตามองบน ปากก็ดูใส่ “สตรีวิ้วเห่ ข้าไม่ใช่ของประหลาดที่เจ้าจะมาจ้องเอาๆ เยี่ยงนี้ละ”

“ท่านยากจากช่างเป็นบุรุษที่พิเศษยิ่งนัก ยิ่งกว่าบุรุษใดในเมืองลั่วหยางเลยเจ้าค่ะ”

ถ้อยคำเย็นยongของตรุณีน้อยทำเอายากจากหนุ่มน้อยต้องหรีตามองนางแล้วถามอย่างสงสัย

“พิเศษอย่างไร”

“พิเศษสิเจ้าคะ เพราะบุรุษทุกคนที่เห็นหน้าข้าต่างบอกว่าข้างดงามน่ารักดูเฉียนน้อย มีแต่ท่านเท่านั้นที่มองข้าชี้รั้วชี้เห่”

“เจ้าจะหาว่าข้ามีตาแต่ไร้แววลินะ”

“มิกล้าเจ้าคะ ข้าเพียงแต่ชื่นชมในวาจาตรงไปตรงมาของท่านต่างหาก”
 มู่สาวเย้ายิ้มน้อยๆ อย่างน่ารัก แต่อีกฝ่ายกลับไม่พอใจ

“อย่ามาประจบ ข้ายากจนจนแทบจะอดตายเยี่ยงนี้ ไม่มีอะไรจะให้เจ้าหรอก รีบๆ ไปให้พ้นที่ปากของข้าเลย”

เด็กหนุ่มขอทานเดินหลังมู่สาวเย้าให้เดินออกไปจากศาลเจ้า แต่อีกฝ่ายกลับหันมาจับมือเขาไว้แล้วโคงค้ำัน

“ขอบคุณท่านมาก ท่านยาก ข้าจะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย” มู่สาวเย้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ผิดกับอีกคนที่หน้าบึ้งตึงพร้อมกับตัวดกกลับมา

“บุญคุณมันกินได้เสียเมื่อไร ถ้าอยากตอบแทนข้า...” ยากหนุ่มน้อยหยุดพูดนิดหนึ่ง พลางยกมือขึ้นดึงสร้อยที่คล้องคอ มู่สาวเย้าอย่างแรงจนมันหลุดติดมือ “สร้อยหยกนี้ถือเป็นของตอบแทนที่ข้าช่วยเจ้าจากเหล่าลามกนั้นก็แล้วกัน”

พูดจบยากหนุ่มน้อยก็ผลักตัวมู่สาวเย้าออกไปข้างนอก แล้วปิดประตูศาลเจ้ามิให้นางเข้ามาสร้างความวุ่นวายกับเขาอีก

“ข้าจะจดจำท่านไว้ในใจนะเจ้าคะ ท่านยาก” ดรุณีน้อยตะโกนเข้าไปแต่ไร้ซึ่งเสียงตอบกลับมา

เพียงครู่เดียวมู่สาวเย้าก็เห็นมือปราบเจียงหลุนและเจ้าหน้าที่ราวสิบคนเดินเข้ามาในบริเวณศาลเจ้าร้าง ทั้งสองฝ่ายต่างดีใจที่ได้เจอกัน การไถ่ถามเหตุการณ์ความเป็นไปจึงเกิดขึ้นในเวลาต่อมา แล้วมือปราบเจียงหลุนก็ฟังประตูเข้าไปเพื่อจับตัวโจรปล้นสาวท ซึ่งมันยังคงนอนแน่นิ่งกับพื้น มีเพียงยากหนุ่มน้อยปากร้ายเท่านั้นที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ข่าวโจรปล้นสาวลักพาตัวมู่สาวเย่าไปทำเอาทุกคนในหอรั้นรมย์แตก

ตื่น ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ดรุณีน้อยมู่สาวเย่าคงไม่พินต้องราศีก็คราวนี้ เหลลาปานร้องไห้เสียอกเสียใจ คร่ำครวญราวกับจะขาดใจตาย

“อุตสำหรับเลี้ยงดูมาตั้งแต่แบเบาะ หวังจะให้เป็นที่งามอันดับหนึ่งในลั่วหยาง หมดสิ้นแล้วชุมทรัพย์มหาศาลของข้า ทำไมฟ้าต้องกลั่นแกล้งข้าเยี่ยงนี้ ทำให้ข้าเสียเงินเสียทองเลี้ยงดูนางไปโดยสูญเปล่า ใครเล่าจะรับผิดชอบ”

“เหลลาปาน ท่านก็เกินไปนะ แทนที่จะเป็นห่วงเป็นใยในความปลอดภัยของสาวเย่า กลับมานั่งตีโพยตีพายเสียตายเงินทองของจอมปลอมแบบนี้” หลินเมี่ยวซินต่อว่า

“ของจอมปลอมอะไร ทุกวันนี้หอรั้นรมย์อยู่ได้ก็เพราะเงินทองที่เจ้าพูดมาทั้งนั้น” แม่เล่าแห่งหอศกิก้าอันดับหนึ่งแย้ง

หลินเมี่ยวซินเป็นห่วงมู่สาวเย่าเกินกว่าจะมาโต้เถียงกับเหลลาปาน นางเฝ้าภาวนาในใจให้สาวเย่าของนางปลอดภัย และแล้วคำอธิษฐานของนางก็เป็นจริง เมื่อมือปราบเจียงหลุนพามู่สาวเย่ากลับมายังหอรั้นรมย์

“สาวเย่า!” ทุกคนร้องตะโกนอย่างดีใจ เหลลาปานเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไปหาเด็กน้อยซุกซน ที่นางรูปร่างตัวม่น่าจะเคลื่อนไหวช้าแต่กลับรวดเร็วกว่าผู้ใด สิ่งที่น่าอัศจรรย์อันดับแรกมิใช่การชักถาม แต่เป็นการถลกแขนเสื้อมู่สาวเย่าเพื่อดูแต้มพรหมจรรย์¹³ ซึ่งนางแต้มไว้บนท้องแขนตรงบริเวณข้อมือของมู่สาวเย่าตั้งแต่ยังเป็นทารก

“เฮ้อ ค่อยยังชั่ว” เหลลาปานถอนหายใจเสือกด้วยความโล่งอก ก่อนยกมือไหว้ปลุกๆ “ขอบคุณฟ้าดิน ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ลูกมิต้องสูญเสียชีวิตแล้ว”

มือปราบเจียงหลุน หลินเมี่ยวซิน และคนอื่นๆ ในหอรั้นรมย์ต่างส่ายหน้าในความเห็นแก่เงินของแม่เล่า ทุกอย่างดูเหมือนจะเข้าสู่ภาวะปกติเช่นทุกวัน ทว่าในเช้าวันรุ่งขึ้นเหลลาปานกลับเรียกตัวซุนจื่อมาพบเพื่อขบไล่เขาออกจากหอรั้นรมย์โทษฐานที่ไม่ดูแลมู่สาวเย่าให้ดี

“ได้โปรดยกโทษให้ข้าด้วยเหล่าป่าน ข้าผิดไปแล้ว อย่าขับไล่ข้าเลย”
 เด็กหนุ่มอ่อนวอนเสียงดังขณะที่ถูกบ่าวรับใช้คนอื่นจับตัวถูกลู่ถูล้างไปตามทาง
 แล้วโดนโยนออกนอกประตูหอี่นรมย์

“พี่ซุนจื่อ” มู่สาวเย่าได้ยินเสียงร้องตะโกนของสหายสนิทที่วิ่งออกจาก
 ห้องนอนมายังหน้าประตู แต่บ่าวรับใช้กลับจับนางไว้มิให้ออกไปหาเด็กหนุ่ม

“สาวเย่า สาวเย่า ช่วยข้าด้วย”

¹³ แต่ัมพรหมจรรย์ หรือโสภางซา (守宮砂) คือการแต่้มจุดแดงพรหมจรรย์ที่ข้อมือของ
 หญิงสาวเพื่อเป็นเครื่องหมายของการรักษาความบริสุทธิ์ ตามบันทึก ‘ป้ออู้จื่อ’ (博物志)
 ในสมัยจิ้น กล่าวว่าหากใช้สารซินนาบาร์ (แร่ชนิดหนึ่งมีสีแดง) เลี้ยงตุ๊กแก ตุ๊กแกจะเปลี่ยน
 สี และหากป้อนแร่ซินนาบาร์จนครบ 7 ชั่ง (ประมาณ 3.5 กิโลกรัม) แล้วเอาตุ๊กแกมาตำ
 จากนั้นเอาสีแต่้มไปที่แขนของสาวพรหมจรรย์ สีแดงนี้จะไม่หลุดจนกว่าจะเสียชีวิตพรหมจรรย์
 จึงค่อยๆ เลือนหายไป เป็นที่มาของวิธีการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของหญิงสาวในสมัยโบราณ
 ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงตามบันทึกหรือไม่ ต่อมาเมื่อธรรมเนียมปฏิบัติว่า หญิงสาวที่เข้าวังจะ
 แต่้มโสภางซาไว้ที่ข้อมือ เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งพรหมจรรย์ ในหมู่ชาวบ้านบอกเล่าต่อ
 กันมาว่าโสภางซาไม่มีผลกับหญิงที่มีสามีแล้ว

สาม การหายตัวไปของซุนจื่อ

“สาวเย่า! สาวเย่า ช่วยข้าด้วย! ช่วยขอร้องเหลาป่านให้ข้าด้วย”

เสียงร้องตะโกนของซุนจื่อที่อ่อนวอนอยู่นอกประตูทำให้มู่สาวเย่า
กระวนกระวายใจ แต่นางถูกบ่าวรับใช้รูปร่างสูงใหญ่ถึงสองคนจับแขนทั้งสอง
ข้างไว้มิให้ออกไปหาเด็กหนุ่ม จนกระทั่งบ่าวอีกสองคนที่โยนซุนจื่อออกไปเดิน
กลับเข้ามาในหอและลั่นดาลประตูบานใหญ่ด้วยกลอนสลักไม้

“ปล่อยข้า ข้าจะไปหาท่านแม่” มู่สาวเย่าตวาดบุรุษทั้งสองคนที่จับตัวนาง
ไว้ พวกเขาจำต้องปล่อยนาง เพราะอย่างไรเสียมู่สาวเย่าก็เป็นไซ่ในหินของ
เหลาป่านผู้มีอำนาจสูงสุดในหอรัชมัย การขัดใจตรุณีน้อยจึงเป็นเรื่องมิควร
ทำอย่างยิ่ง เพราะมันอาจนำมาซึ่งการถูกไล่ออกจากหอคณิกาแห่งนี้

มู่สาวเย่าวิ่งไปยังห้องนอนของเหลาป่าน ในขณะที่หลินเมี่ยวซินก็เป็น
ห่วงเป็นใยซุนจื่อเช่นเดียวกัน จึงตามตรุณีน้อยไปด้วยอีกคน เมื่อมาถึงหน้า
ห้องมู่สาวเย่าก็ร้องเรียกสตรีที่อยู่ในห้อง

“ท่านแม่ ท่านแม่ ได้โปรดอย่าไล่พี่ซุนจื่อไปเลย”

เหลาป่านร่างท้วมเดินอ้อมมาเปิดประตูเพื่อต่อว่ามู่สาวเย่า “เจ้าซุนจื่อ
มันทำให้เจ้าโดนโจรฉุดไป เจ้ายังจะมาขอร้องแทนมันอีกหรือ”

“ท่านแม่ พี่ซุนจื่อไม่ได้ทำให้ข้าโดนลุด แต่เพราะข้าไม่ระวังตัวเองจึงถูกโจรจับตัวไป และข้าก็ไม่ได้เป็นอะไรแล้ว ไยท่านต้องทำโทษพี่ซุนจื่อด้วยการไล่พี่ซุนจื่อออกจากหอด้วยเล่าเจ้าคะ” มู่สาวเย้าย้อนถามมารดาบุญธรรมอย่างใจเย็น

“นั่นสิ เหลลาปาน ท่านน่าจะเห็นแก่พี่ซุนจื่อคอยดูแลสาวเย้ามาตั้งแต่เบาะเบาะ โดยเฉพาะในยามค่ำคืนที่พวกเราต่างต้องรับแขก อีกอย่าง... ในหอเราก็มีแต่ซุนจื่อเท่านั้นที่เป็นเพื่อนเล่นกับสาวเย้า จะว่าไปเขาก็เหมือนน้องครักซ์ที่คอยพิทักษ์ครุณีน้อยของเรา เหตุใดท่านจึงขับไล่คนที่เป็นที่พึ่งพิงและน้องครักซ์ของสาวเย้าล่ะ”

“เจ้าทั้งสองคนหยุดพูดเลย ข้าตัดสินใจแล้วจะไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด” เหลลาปานยื่นคำขาดเสียงหนักแน่น

มู่สาวเย้าคุกเข่าลงกับพื้นทันที และประกาศอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นกัน “หากท่านแม่ไม่เปลี่ยนใจ ข้าก็จะไม่ลุกจากตรงนี้”

“เจ้า!” เหลลาปานถึงกับพูดไม่ออก ถ้าเป็นหญิงคณิกาคนอื่นนางคงไม่ไยดีและปล่อยให้หนึ่งคุกเข่าไปจนตายแน่นอน แต่นี่เป็นครุณีน้อยที่นางคาดหวังจะให้เป็นผู้หญิงคณิกาผู้เรียกทรัพย์มหาศาลจากบุรุษทั่วหัวล้า ร่างกายนางจึงเป็นสิ่งสำคัญเหนืออื่นใด

“ท่านแม่อาจไม่สนใจว่าข้าจะดำเนินเป็นรอยซ้ำ หรืออาจมียูงหรือแมลงมากัดจนผิวเนียนขาวของข้าเป็นรอยแผลเป็น หรือไม่ข้าก็ตากแดดตากลมจนไม่สบายหนักอาจถึงขั้นล้มป่วยจนตายไป ท่านแม่ก็คงไม่ไยดีต่อข้า ปล่อยให้ข้าคุกเข่าอยู่เช่นนี้ใช่หรือไม่”

หลินเมี่ยวซินอมยิ้มให้แก่มู่สาวเย้าที่ใช้อุบายอันชาญฉลาดของเหลลาปานมาต่อรองกับนาง ซึ่งสตรีร่างท้วมก็รู้ว่าถ้ามาไม้นี้นางจะต้องยอมแพ้อย่างแน่นอน

“ก็ได้ ครั้งนี้ข้าจะยอมให้สักครั้ง แต่ถ้าเจ้าถูกบุรุษเตะเนื้อต้องตัวก่อนวันปักปันเมื่อไร ข้าจะทำโทษซุนจื่อให้เหลลาปานจำเลยทีเดียว” เหลลาปานลั่นวาจา

ก่อนพวงตัวมู่สาวเย่าให้ลุกขึ้น

“ขอบคุณท่านแม่มากเจ้าค่ะ ข้าจะระวังตัวมิให้บุรุษมาแตะเนื้อต้องตัวเด็ดขาด”

“ดีแล้ว” สตรีร่างท้วมพยักหน้าพอใจ แล้วหันไปเอ่ยกับหญิงคนอีกคนหนึ่ง “เมี่ยวซิน เจ้าลงไปบอกบ่าวรับใช้ให้เปิดประตูให้ซุนจื่อเข้ามา และแจ้งเรื่องที่ข้าพูดเมื่อก็กับเจ้าเด็กหนุ่มนั้นด้วย”

“ได้” หลินเมี่ยวซินรับคำ ก่อนจูงมือมู่สาวเย่าลงบันไดไปข้างล่างเพื่อไปบอกเหล่าบ่าวรับใช้ตามคำสั่งเหล่าป่าน ซุนจื่อได้กลับเข้ามาทำงานในหอรีนรมย์ในฐานะบ่าวรับใช้ผู้ติดตามมู่สาวเย่าเหมือนเช่นเดิม ดูเหมือนความสงบสุขจะกลับคืนมาอีกครั้ง ทว่าความงดงามน่ารักของมู่สาวเย่าก็ก่อปัญหาขึ้นอีกจนได้

ยามชวี¹⁴ เป็นเวลาที่หอรีนรมย์เปิดให้บริการ ตามหมู่ตึกต่างๆ เนืองแน่นด้วยบุรุษผู้พิสมัยในอิสตรี โดยเฉพาะตึกผีเสื้อซึ่งเป็นสถานที่ชมการแสดงรำร่าการดนตรีของหลินเมี่ยวซินผู้เป็นหญิงคนอีกคนหนึ่ง ในหอรีนรมย์เสียงขลุ่ยสอดประสานกับเสียงกู่เจิงและระฆังดังแว่วเข้ามาถึงในสวนด้านหลังหมู่ตึก ซึ่งมู่สาวเย่ากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่กับซุนจื่อ

“เจ้าได้ยินเสียงดนตรีที่ตั้งอยู่นี่หรือไม่” จู่ๆ ซุนจื่อก็ถามขึ้นมา มู่สาวเย่าเงยหน้าจากหนังสือแล้วตอบกลับเสียงใส

“ได้ยินเจ้าค่ะ พี่ซุนจื่อจะถามข้าว่า พี่เมี่ยวซินบรรเลงดนตรีสมัยไหนอยู่ใช้หรือไม่”

“เจ้ารู้ใจข้าจริงๆ ข้าตั้งใจจะถามเช่นนั้นละ แต่ดูเจ้าคงจะรู้คำตอบอยู่แล้ว”

“ใช่เจ้าค่ะ พี่เมี่ยวซินบรรเลงดนตรีสมัยจ้านกั๋วด้วยกู่เจิง ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่เริ่มเล่นกันในสมัยจ้านกั๋วเช่นกัน” มู่สาวเย่าตอบได้อย่างฉะฉาน

“เครื่องดนตรีแบ่งออกเป็นกี่ชนิด” ซุนจื่อยังถามต่อ

¹⁴ เวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น.

“ชาวฮั่นแบ่งประเภทของเครื่องดนตรีตามลักษณะของวัสดุที่ใช้ทำเครื่องดนตรีนั้นๆ แบ่งออกเป็นแปดชนิดคือ หนึ่งไม้ สองหนัง สามไม้ไผ่ สี่โลหะ ห้า น้ำเต้า หกหิน เจ็ดดิน และแปดเส้นไหมเจ้าคะ”

“เก่งมากสาวเย่า พี่เมี่ยวซินคงจะสอนเจ้าสินะ”

“ใช่เจ้าคะ พี่เมี่ยวซินสอนข้าทั้งเรื่องอักษร การรำยรำ การดนตรี และมารยาท แต่สิ่งที่พี่เมี่ยวซินไม่สอนเด็ดขาดต่างๆ ที่ท่านแม่กำชับให้สอนนักสอนหนา แต่พี่เมี่ยวซินก็ไม่สอนสักที ทำให้ท่านแม่โกรธมาก และขู่ว่าจะส่งข้าไปเรียนกับพี่สาวในหอคนอื่น”

“เรื่องที่เหล่าป่านอยากให้สอนก็คงไม่พ้นเรื่องเสน่ห์หญิงงามที่ทำให้ตราตรึงใจชายละสิ” ซุนจื่อเตาได้ตรงเผง มู่สาวเย่าหัวเราะคิก ก่อนเอื้อมมือไปหยิบสมุดเล่มหนึ่งจากในกองหนังสือเบื้องหน้า

“พี่เมี่ยวซินมิได้สอนข้าเรื่องนั้น แต่นางกลับยื่นสมุดเล่มนี้มาให้แทน” มู่สาวเย่าส่งสมุดให้เด็กหนุ่มดู อีกฝ่ายกลับต้องตกใจถึงประหลาดใจเมื่อเห็นว่ามันเป็นสมุดอะไร

“สมุดบันทึกของหลินต้าเทียน! นี่มันเป็นของอดีตอัศวรเสนาบดีที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏและถูกเนรเทศไปชายแดนเมื่อสิบสองปีก่อนนี้ ทำไมสมุดเล่มนี้มาอยู่กับเจ้าล่ะ”

“พี่เมี่ยวซินบอกข้าว่า นางคือลูกสาวของหลินต้าเทียน ครอบครัวนางถูกใส่ร้ายจนบิดาถูกเนรเทศ และสตรีในครอบครัวก็ถูกส่งมาทอฉินา ซึ่งพี่เมี่ยวซินก็เป็นหนึ่งในนั้น นางจึงต้องอยู่ในทอฉินาชั่วชีวิต นางบอกว่าท่านพ่อของนางบันทึกประสบการณ์ ความรู้ การอ่านใจคน รวมทั้งเรื่องราวในวังหลวงไว้ใ้ในสมุดเล่มนี้ มันจึงน่าจะมีประโยชน์กับข้า นางจึงมอบสมุดเล่มนี้ให้ข้า แต่นางกำชับมิให้ข้าเอาออกมาให้ใครเห็น”

“แน่นอนสิ ถ้าใครมาเห็นข้าต้องหาว่าเจ้าเป็นพวกกบฏแน่ แต่ทำไมเจ้าเอามาให้ข้าดูล่ะ” ซุนจื่อสงสัย

“เพราะในใต้หล้านี้ นอกจากพี่เมี่ยวซินแล้ว ก็มีพี่ซุนจื่อเท่านั้นที่ไม่มี

วันทำร้ายซ้ำ ต่อให้พี่ลำบากแค่ไหนพี่ก็ไม่มีวันหักหลังซ้ำแน่นอน” มู่สาวเฝ้ายิ้มสดใสนัยน์ตากลมโตะเป็นประกายระยิบระยับ เมื่อแสงโคมไฟจากหมู่ตึกส่องมากระทบ ชุนจื่อมองดวงหน้างดงามน่ารักตรงหน้าแล้วบอกกับตัวเองว่า ต่อให้เหลือเพียงเขากับนางในแผ่นดินที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาก็จะไม่มีวันทำร้ายตระกูลนี้ น้อยผู้นี้เด็ดขาด

“เจ้าเติบโตในหอศุนิกง โตะขึ้นก็คงมีชีวิตไม่ต่างจากพี่เมียวชินหรือหญิงศุนิกงคนอื่น เจ้าจะเรียนรู้อะไรต่างๆ มากมายไปทำไม” ชุนจื่อสงสัยอีก

มู่สาวเฝ้ายิ้มน้อยๆ กล่าวอย่างสดใส “ในวัยเยาว์ข้ามีอาจารย์กำหนดชีวิตตัวเองได้ เมื่อฟ้ากำหนดให้ข้าเติบโตในหอรัชมัย ข้าจึงมีอาจารย์ ความฝันอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคืออยากเป็นผู้ผดุงความยุติธรรม ช่วยเหลือผู้ยากไร้ และทำให้คนชั่วล้าอยู่อย่างสงบสุข ดังนั้นเพื่อให้ความฝันเป็นจริง ลักวันหนึ่งข้าจะต้องออกจากหอรัชมัยนี้ไปท่องยุทธภพให้ได้”

“เจ้าตัวแค่นี้ก็มีความฝันอันยิ่งใหญ่” ชุนจื่ออดชื่นชมไม่ได้ “ได้ ข้าจะติดตามเจ้า คอยพิทักษ์คุ้มครองช่วยเหลือเจ้าทุกวิถีทาง จนกว่าความฝันของเจ้าจะเป็นจริง”

“สัญญาะเจ้าคะ” มู่สาวเฝ้าขยับขี้นมา ชุนจื่อยกนิ้วตัวเองขึ้นเกี่ยวเกี่ยวและให้คำมั่นอย่างหนักแน่น

“ข้าสัญญา”

มู่สาวเฝ้าเพิ่งสังเกตเห็นบางอย่างบนศีรษะของชุนจื่อจึงอุทานขึ้นมา “เอ๊ะ บนหัวพี่ชุนจื่อมีปานแดงรูปหัวใจด้วยเจ้าคะ”

ชุนจื่อยกมือขึ้นจับโคนผมที่อยู่เหนือหน้าผากตนแล้วหัวเราะ “ใช่ บางคนบอกว่ามันเป็นปานรูปหัวใจ บางคนก็มองเป็นรูปใบโพธิ์ ดีที่มันไม่ใหญ่มาก ไม่อย่างนั้นคงสะดุดสายตาคนทั่วไปแน่ๆ”

“เป็นปานแดงตรงโคนผมยังดีกว่าเป็นแผลเป็นบนมือเหมือนของข้านะ เจ้าคะ ไม่เช่นนั้นคงน่าเกลียดกว่า” สีหน้ามู่สาวเฝ้าเศร้าลงเมื่อมองดูรอยแผลเป็นบนหลังฝ่ามือของตน

“แค่แผลเป็นเล็กๆ มิได้ทำให้ความงามของเจ้าลดน้อยลงเลย” ชุนจื่อเปลอพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา แล้วเจ้าตัวก็สะดุ้งกับความคิดเกินเลยกว่าพื้นองของตัวเองจนต้องพูดกลบเกลื่อน “เจ้ารีบอ่านหนังสือเถอะ ถ้าพี่เมียชินเลิกงานเมื่อไร เจ้าต้องไปช่วยพี่เมียชินขนเครื่องดนตรีมิโซหรือ เตียวจะอ่านไม่จบบทเอาได้นะ”

มู่สาวเย่าพยักหน้าแล้วหันกลับไปอ่านหนังสือต่อ ฝ่ายชุนจื่อก็ใช้พัดโบกให้ความเย็นและไล่ยุงกับแมลงแก๊ง จนกระทั่งตรูณี่น้อยเริ่มสว่างและพับหลับกับโต๊ะ เด็กหนุ่มมองดวงหน้าต่างดงามไร้ที่ติ้น้อยอย่างรักใคร่ พลังเอี่ยมมือไปจับมือเล็กๆ ที่มีแผลเป็นขึ้นมาจุ่มพิตเบาๆ ก่อนชะงักหน้าไปหอมแก้มเนียนใสของมู่สาวเย่าอย่างอดใจไว้ไม่ไหวโดยที่นางไม่รู้สึกรู้ตัว

การแตะเนื้อต้องตัวเล็กๆ น้อยๆ ของชุนจื่อคงจะไม่มีใครตำหนิหากแม่เล่าแห่งหอริ่นรมย์ไม่มองลงมาจากชั้นสองของหมู่ตึก นางมองการกระทำของชุนจื่อด้วยความเดือดดาล ความไว้วางใจเป็นอันสิ้นสุดลงในตอนนั้น

“เจ้าเด็กชุนจื่อ ข้าจะกำจัดเจ้าด้วยน้ำมือของสาวเย่าเอง คอยดู”

เช้าวันรุ่งขึ้นเหล่าป่านเรียกหามู่สาวเย่าตั้งแต่ดวงอาทิตย์เริ่มทอแสง หึ่งๆ ที่ปกติแล้วเจ้าของหอริ่นรมย์จะนอนขี้เซาจนตะวันส่องบันท้ายจึงลุกจากที่นอน แต่เช้าวันนี้มิได้เป็นเหมือนเช่นทุกวัน นางตื่นขึ้นมาและใช้บ่าวคนหนึ่งให้ไปตามตรูณี่น้อยผู้เป็นบุตรสาวบุญธรรมมาพบ ครั้นมู่สาวเย่ามาถึงก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นแม่บุญธรรมหรือเหล่าป่านกำลังวางกระดาษแผ่นหนึ่งลงบนโต๊ะพร้อมด้วยพู่กันและชุดฝนหมึก

“เข้ามาสิสาวเย่า ข้ามีอะไรจะให้เจ้าช่วยหน่อย” เหล่าป่านกวักมือเรียกมู่สาวเย่าที่ยืนอยู่ระหว่างช่องประตู เมื่อถูกเรียกอีกฝ่ายจึงเดินเข้ามาภายในห้องพลางเอ่ยถามแม่บุญธรรม

“ท่านแม่จะให้ข้าเขียนจดหมายใช้หรือไม่”

“อ๊วยตาย ลูกแม่ช่างฉลาดยิ่งนัก แค่เห็นกระดาษกับพู่กันก็รู้แล้ว” เหล่า-

ปานจิบปากจิบคอชมมูสาวเย้าไม่ขาดปาก มูสาวเย้ารอให้หางหยุดพูดจึงบอก

“เพราะท่านแม่ใช้กระดาษขวนจื่อ¹⁵ ซึ่งเป็นกระดาษที่ดีที่สุด สามารถถ่ายทอดความงามของหมึกและสีได้เต็มที่ คนส่วนใหญ่จึงมักใช้เขียนจดหมายหรือทำเป็นหนังสือ ซึ่งท่านแม่นำกระดาษแผ่นเดียวมาวาง ก็บ่งชี้ว่าท่านแม่จะให้ข้าเขียนจดหมาย”

“ในเมื่อเจ้ารอบรู้เช่นนี้ แล้วรู้หรือไม่ว่าข้าจะให้เขียนจดหมายถึงใคร” เหลาปานแกล้งถามตรูนี้น้อย

“สหายของท่านแม่ ข้ารู้จักแต่ท่านมือปราบเจียงหลุนเท่านั้นเจ้าคะ” มูสาวเย้าตอบตามความจริง อีกฝ่ายรีบรับสมอ้างทันที

“ใช่ๆ ข้าจะให้เจ้าเขียนจดหมายถึงท่านมือปราบ นั่งลงสิ แล้วเขียนตามที่ข้าบอก”

“แต่ลายมือข้าหาลู่ที่เมื่อยชินได้ไม่ เหตุใดท่านแม่จึงมิเรียกพี่เมื่อยชินมาเขียนจดหมายให้ท่านเล่าเจ้าคะ” มูสาวเย้าสงสัย “ปกติท่านแม่ก็ไหว้วานพี่เมื่อยชินมิใช่หรือเจ้าคะ”

“ข้าแค่อยากอวดลายมือลูกสาวตัวเองให้เป็นທີ່ประจักษ์แก่สายตาผู้อื่นมิได้หรือ เจ้าจะซักให้ได้อะไรขึ้นมา”

มูสาวเย้าโค้งศีรษะลงคำนับ “ข้าขอโทษเจ้าคะ ข้ามิได้มีเจตนาทำให้ท่านแม่รำคาญใจ ข้าจะลงมือเขียนจดหมายตามที่ท่านบอกเจ้าคะ”

ว่าแล้วมูสาวเย้าก็นั่งลงบนเก้าอี้กลางห้อง ซึ่งเบื้องหน้าเป็นโต๊ะกลมที่มีกระดาษและชุดเครื่องเขียนวางอยู่ สตรีร่างท้วมเห็นบุตรสาวบุญธรรมยอมทำตามที่บอกโดยไม่มีข้อกังขาใดๆ อีกทั้งยิ้มอย่างพอใจ

“เจ้าเขียนตามที่ข้าบอกนะ” เหลาปานกล่าว “ก๊วยฮวาหอมรัญจวนชวนนึกฝัน เหมือนตฤดยิ่งสะพรังงามจับตา เชิญท่านพี่ร่วมชื่นชมเคียงกาย ยาม

¹⁵ กระดาษขวนจื่อเป็น 1 ใน 4 สุดยอดสมบัติจีนที่อยู่ในชุดเครื่องเขียนจีนที่เรียกว่า ‘เหวิน ผิง ซื่อ เป่’ อันประกอบด้วย พู่กัน จานหมึก แท่งหมึก และกระดาษ

จ้อมิพานพบมิกลับเรือน”

แม่ผู้สาวเย่าอยากจะกระเซ้ามารดาว่านี่มิใช่จดหมายธรรมดา แต่เป็นจดหมายนัดพบของคู่รักมากกว่า แต่ตรูณีน้อยก็ปิดปากมิกล้าพูดใดๆ ออกมา เพราะเกรงว่าจะสู้รู้เกินไป และริอ่านกระเซ้าเย้าแหย่ผู้หลักผู้ใหญ่โดยมิเห็นแก่หน้าท่าน การสงบปากสงบคำจึงเป็นสิ่งที่ควรทำที่สุดในเวลานี้

เหล่าป่าน่านบทกลอนในจดหมายก็พยักหน้าซ้าๆ อย่างพึงพอใจ “ชอบใจเจ้ามากสาวเย่า ที่เหลือข้าจัดการเอง เจ้ากลับไปหาเมียยวชินเถอะ”

“เจ้าคะ” มุ่สาวเย่าโค้งกายเล็กน้อย ก่อนเดินออกจากห้องไป เด็กหญิงไม่รู้รู้เลยว่ามารดาบุญธรรมของนางได้เขียนชื่อนางลงไปด้านล่างของบทกลอนในกระดาดนัดพบนั้น เหล่าป่านพบกระดาดใส่ซองจดหมายสีขาว จากนั้นก็เรียกบ่าวรับใช้ที่เป็นบุรุษเข้ามาในห้อง

“หลังอาหารค่ำวันนี้ เจ้าเอาจดหมายฉบับนี้ไปวางไว้ในห้องนอนของซุนจื่อ อย่าให้ผู้ใดเห็นเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่”

“ขอรับเหล่าป่าน” บ่าวรับใช้ยื่นมือไปรับจดหมายแล้วสอดมันเข้าไปในอกเสื้อชั้นใน ก่อนเดินออกจากห้องไปอย่างเงียบเชียบ

บ่าวรับใช้ที่ทำงานในหอรับนมัยจะได้กินอาหารเย็นก็เมื่อล่วงเลยเข้ายามไฮ¹⁶ ซึ่งพวกเขาเรียกอาหารมื้อนั้นว่าเป็นอาหารค่ำมากกว่า บ่าวรับใช้ที่เป็นบุรุษทุกคน รวมทั้งเด็กหนุ่มซุนจื่อจะต้องไปกินอาหาร ณ เรือนด้านหลังแยกต่างหากจากหญิงคณิกาในหอที่มักจะมีอาหารยกไปให้ถึงในห้องนอน

หลังจากกินมื้อค่ำเสร็จซุนจื่อก็กลับห้องนอนเพื่อเตรียมตัวอาบน้ำและเข้านอน แต่เมื่อเปิดประตูเข้ามาในห้องเด็กหนุ่มกลับพบซองจดหมายสีขาว ที่มีได้เขียนตัวอักษรใดๆ ไว้บนหน้าซอง เขาจึงดึงจดหมายออกมาเปิดดู

‘กุ้ยฮวาหอมรัญจวนชวนนิกฝั้น
เชิญท่านที่ร่วมชื่นชมเคียงกาย

เหมันตฤดูยึงสะพรังงามจับตา
ยามจ้อมิพานพบมิกลับเรือน

มุ่สาวเย่า’

แม้จะนึกแปลกใจที่มู่สาวเย่าเขียนจดหมายนัดพบผู้ชายเช่นนี้ แต่ด้วยความสนิทสนมก็ทำให้ซุนจื่อคิดเข้าข้างตัวเองว่ามู่สาวเย่าคงจะอยากชมก๊วยฮวากับเขา กอปรกับเจ้าตัวดีใจจนหัวใจเต้นแรงจึงมิได้คิดระแวงระวังใดๆ ซุนจื่อรีบอาบน้ำแต่งตัวไปตามนัดเมื่ออย่างเข้าสู่ยามจื่อ¹⁶

ในจดหมายเอ่ยถึงก๊วยฮวาทือตันหอมหมื่นลี้ที่มีอยู่เพียงต้นเดียวในเขตหอรีนรมย์ ซึ่งปลูกอยู่ทางชายป่าด้านหลังหมู่ตึกอันเป็นหน้าผาสูง ซุนจื่อเดินถือโคมไฟไปรออยู่ที่ใต้ต้นหอมหมื่นลี้ กลิ่นก๊วยฮวาทอมชื่นใจจนเด็กหนุ่มยังต้องสูดดม แล้วในจังหวะที่ซุนจื่อยืนคอยมู่สาวเย่าอยู่นั้น ชายฉกรรจ์ผู้สวมชุดบ่าวรับใช้ของหอรีนรมย์สามคนก็ใช้ไม้ตีกระหน่ำเข้าที่ร่างผอมเพรียวของซุนจื่อ

“โธ๊ย!” ซุนจื่อร้องครวญครางออกมา ทั้งเนื้อทั้งตัวถูกรุมซ้อมอย่างไร้ความปราณี จนเขานอนหนึ่งไป ชายคนหนึ่งจึงพูดขึ้น

“สาวเย่าฝากมาบอกว่า คางคกอย่างเจ้าคิดจะกินเนื้อท่านฟ้า ผันไปเถอะต่อไปอย่ามาให้นางเห็นหน้าอีก” พุดจบชายฉกรรจ์ทั้งสามคนก็พุงร่วงบอบข้ำของซุนจื่อโยนลงไปในหน้าผา ความมืดทำให้ทั้งสามคนมองไม่เห็นร่างซุนจื่อตกลงไปติดกับกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาจากหน้าผา ความเกลียดแค้นเกิดขึ้นกับเด็กหนุ่มในบัดดล เขาสบถออกมาอย่างแผ่วเบา

“สาวเย่า เจ้าเตือนข้าดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องทำร้ายข้าปางตายเยี่ยงนี้ แค้นนี้ต้องชำระด้วยเลือดเนื้อของเจ้า... มู่สาวเย่า”

ในขณะที่ซุนจื่อได้รับบาดเจ็บสาหัส ฝ่ายมู่สาวเย่าก็ไปนั่งรอเด็กหนุ่มอยู่ในห้องนอนของเขา เมื่อซุนจื่อไม่กลับมาทั้งคืน มู่สาวเย่าก็ไปปรึกษากับหลินเมี่ยวซินในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

“พี่ซุนจื่อหายตัวไปเจ้าค่ะ”

¹⁶ เวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

¹⁷ เวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 24.59 น.

“ทำไมจึงคิดเช่นนั้นล่ะ ชุนจื่ออาจจะออกไปทำธุระข้างนอกก็เป็นได้”
 หลินเมี่ยวซินสั่นนึชฐาน มู่สาวเย่าสายศิระะอย่างแรงจนผมกระจาย

“ข้าส่งสั้ยเรื่องจดหมายที่ท่านแม่ให้เขียน จึงไปเฝ้าหน้าห้องของท่านแม่
 ตอนยามจื่อ แต่ข้าก็ไม่เห็นท่านแม่ออกไปไหน และยังดับไฟนอนอีกด้วย แต่
 คนที่ข้าเห็นกลับเป็นที่ชุนจื่อที่เดินไปทางด้านหลังหมู่ตึก”

“เจ้ามองลงมาจากชั้นสองหรือ” หลินเมี่ยวซินสงสัย

“ใช่เจ้าคะ”

“เจ้าไปทำอะไรชั้นสอง ไหนเจ้าลองเล่ารายละเอียดให้ข้าฟังซิ” หลินเมี่ยว-
 ซินเริ่มสนใจ นางคิดในใจว่าเรื่องนี้ น่าจะมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่

“ท่านแม่ให้ข้าเขียนจดหมายถึงมือปราบเจียงหลุน ในจดหมายเป็นการ
 นัดไปชมก๊วยฮวาตอนยามจื่อ ข้าส่งสั้ยว่าท่านแม่จะไปตามนัดหรือไม่จึงแอบไป
 ชุ่มดูที่มุมห้องชั้นสอง แต่ท่านแม่ก็มีได้ออกมา แล้วข้าก็เห็นโคมไฟจากด้าน
 ล่างจึงชะงักหน้าไปดูเลยรู้ว่าเป็นที่ชุนจื่อ ข้าส่งสั้ยว่าที่ชุนจื่อไปที่ใด จึงไปดัก
 รอถามที่ห้องนอนของที่ชุนจื่อ แต่เขาก็ไม่กลับมา... ข้าเกรงว่าที่ชุนจื่อจะเป็น
 อะไรไป”

“ทำไมเจ้าคิดในแง่ร้ายเช่นนั้นเล่า”

“เพราะต้นก๊วยฮวาอยู่ด้านหลังหมู่ตึกซึ่งเป็นทางที่ที่ชุนจื่อไป แล้วก่อน
 หน้านั้นท่านแม่ก็อยากจะขับไล่ที่ชุนจื่อไปด้วย ท่านแม่อาจจะตั้งใจให้ข้าเขียน
 จดหมายนัดพบเพื่อล่อให้ที่ชุนจื่อไปพบ แล้วขับไล่ที่ชุนจื่อไปโดยที่ข้าไม่รู้
 ก็เป็นได้ หากที่ชุนจื่อมียอมไป ข้าเกรงว่าจะมีการลงไม้ลงมือขึ้นมา” สีหน้า
 มู่สาวเย่าสลดเศร้า มีความวิตกกังวลในแววดากลมโตของครุฑนี้้อย

หลินเมี่ยวซินเอื้อมมือไปลูบแก้มเนียนใสของมู่สาวเย่าพลางเอ่ยกำชับ
 “เจ้าอย่าเอ่ยเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด ต่อให้ชุนจื่อหายตัวไปจริง เจ้าก็ต้องทำใจ
 เพราะหากเหล่าป่านโอรธเจ้าขึ้นมา หอรีนรมย์แห่งนี้จะกลายเป็นนรกสำหรับ
 เจ้า”

“พี่เมี่ยวซินหมายความว่าอย่างไร จะให้ข้านั่งเฉยต่อการหายตัวไปของพี่

ซุนจื่อหรือเจ้าคะ”

“ใช่ นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าแล้ว หากเจ้ายังอยู่ที่นี้” หลินเมี่ยวซิน กล่าวเสียงหนัก

มู่สาวเย่าส่ายหน้าช้าๆ “โตขึ้นข้าจะต้องออกไปจากที่นี่ และข้าจะตามหาพี่ซุนจื่อให้เจอ ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหนก็ตาม”

หลินเมี่ยวซินมองสายตาที่มุ่มม่นของดรุณีน้อยแล้วก็อดหัวน้ใจมิได้ มู่สาวเย่ามิใช่เด็กน้อยหน้าตาธรรมดา แต่นางเป็นหยกชิ้นเลิศของหอรีนรมย์ เลย์ทีเดียว เหล่าป่านมีหรือจะปล่อยนางออกจากหอคณิกาแห่งนี้ง่าย ๆ คงเป็นได้เพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ของมู่สาวเย่าเท่านั้น หลินเมี่ยวซินคิด

สี่

พิธีปักปันที่แสนวุ่นวาย

ฤดูหนาวผ่านไปहारอบ เมืองลั่วหยางยังคงคึกคักด้วยผู้คนที่ทำการค้าและเหล่าจอมยุทธ์ที่เดินทางมายังเมืองหลวงแห่งนี้ แต่ในวันนี้กลับมีผู้คนจากต่างเมืองทั่วสารทิศหลังไหลเข้ามายังเมืองลั่วหยางจนดูเนืองแน่นมากกว่าปกติ สิ่งที่ตั้งดูตลกพวกเขาหาใช่เทศกาลวันสำคัญใดๆ ไม่ แต่เป็นพิธีปักปันของเด็กสาวนางหนึ่ง ผู้ซึ่งบุรุษทั่วหัวล้าต่างเล้าลือถึงความงดงามของนางว่าเป็นดั่งดวงใจของมหาบุรุษทั้งหลาย

ท่ามกลางผู้คนมากมาย มีบุรุษผู้หนึ่งดูโดดเด่นด้วยรูปร่างที่งดงามเกินสตรีเดินถือพัดมาตามทางเดินในใจกลางตลาด โดยมีสาวใช้หน้าตาแจ่มลิ้มแซมซ้อยตามหลังมาติดๆ ซึ่งทั้งสองกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนที่ผ่านไปมา มีใช้น้อย บุรุษรูปงามเดินแวะเข้าไปที่ร้านเครื่องประดับข้างทางเพื่อเลือกดูต่างหูสำหรับสตรี

“ตาแก่ จะไปไหน” เสียงหนึ่งตะโกนขึ้นหลังแผงเครื่องประดับ ทำให้บุรุษรูปงามเงยหน้าขึ้นมอง สตรีร่างอ้วนกำลังดึงหูชายวัยกลางคนที่ทำหน้าที่เหยงเกด้วยความเจ็บปวด

“ข้าแค่จะไปดูมู่สาวเย่าปักปันเท่านั้น ไม่ได้ไปเที่ยวหอคณิกาเสียหน่อย”

ชายผู้เป็นสามีพยายามอธิบาย

“อะไรก็มุ่งสาวเย้า มุ่งสาวเย้า นางเป็นลูกสาวเจ้าหรืออย่างไร” สตรีร่างอ้วน เตือดตาล

“เจ้าก็เห็นนางมาตั้งแต่เล็ก ๆ และนางก็เป็นลูกค้ำประจำของพวกเรา วันนี้นางทำพิธีปักปิ่น¹⁸ เราก็คควรไปร่วมยินดีกับนางมิใช่หรือ” ผู้เป็นสามีแย้ง

“พิธีปักปิ่นอะไร โทจนอายุสิบเจ็ดแล้วเพิ่งจะมาปักปิ่นเนี่ยนะ นางแม่เล่าอ้วนนั้นจงใจอวดโฉมเด็กนั้นเพื่อเรียกลูกค้ำมากกว่า”

“อย่างไรก็ช่าง ข้าจะไปชะอย่าง” ว่าแล้วสามีร่างผอมก็ปิดแขนอวบของ ภรรยาที่ดึงหูอยู่ออกไปอย่างแรง แล้ววิ่งด้วยความรวดเร็วหายเข้าไปในฝูงชน ปล่อยให้ภรรยาอ้วนโกรธระฟัดระเฟียตอยู่หลังแผงขายของ

“มุ่งสาวเย้าคนนี้เป็นใครกันหรือเถ้าแก่เนี่ย” บุรุษรูปร่างงามแม่ค้ำร่าง อ้วน อีกฝ่ายสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะรีบหันมาพูดคุยกับลูกค้ำหน้าร้านทันที

“นางเป็นเด็กในหอรักรมย์ วันนี้เป็นวันปักปิ่นของนาง แต่ก็นะ โทจน เป็นสาวแล้วเพิ่งจะมาปักปิ่น ช่างไม่รู้จักระเบียบธรรมเนียมเอาเสียเลย” แม่ค้ำร่าง อ้วนค่อนข้าง “ถึงนางจะสวยก็เถอะ แต่ก็ไม่ได้แค่หญิงคนไหนน่ะ นอกจาก รูปร่างหน้าตาดีแล้วก็ไม่ทำอะไรให้น่าชื่นชมสักอย่าง ท่านก็อย่าไปหลงเสน่ห์นาง เข้าล่ะ”

บุรุษรูปร่างมียิ้มน้อยๆ พลังเอื้อมมือไปหยิบต่างหูคู่หนึ่งส่งให้แม่ค้ำ “ข้า ชื่ออันนี้”

“อู๊ย! ท่านตาแหลมมาก อันนี้เป็นต่างหูหยก เหมาะสำหรับคนรักมาก แต่ราคาอาจจะแพงสักนิดนะเจ้าคะ” แม่ค้ำหยิ่งเชิงถามลูกค้ำรูปร่างงาม

¹⁸ พิธีปักปิ่น เป็นพิธีที่แสดงว่าเด็กหญิงเข้าสู่วัยสาว การก้าวเข้าสู่ขวบปีที่สิบห้า นับเป็น หนึ่งในช่วงเวลาที่สำคัญมากที่สุดในชีวิตของเด็กหญิงชาวจีน ด้วยถือกันว่าช่วงเวลาที่วัยเด็ก ของเด็กหญิงผู้นั้นได้สิ้นสุดลง และเธอได้ก้าวเข้าสู่วัยสาวโดยสมบูรณ์ จากนั้นเป็นต้นไปเธอ จะต้องปฏิบัติตัวและได้รับการปฏิบัติจากผู้อื่นในแบบผู้ใหญ่

“แพงเท่าไรข้าก็จะซื้อ”

คำตอบของเขาทำเอาแม่ค้าเครื่องประดับดีใจสุดขีด รีบหยิบกล่องใบเล็กมาใส่ต่างหูแล้วบอกราคากับอีกฝ่าย ซึ่งเขาก็มีได้ต่อรองราคาใดๆ ยอมจ่ายด้วยราคาที่แพงนั้น เมื่อเดินออกจากร้านเครื่องประดับบุรุษรูปร่างมาก็ส่งกล่องใส่ต่างหูให้สาวใช้ที่ติดตามมา

“ข้าให้เจ้า”

“ขอบพระทัยเพคะ แล้วองค์... เอ่อ... คุณชายจะไปทีใดต่อเจ้าคะ” สาวใช้รีบเปลี่ยนคำสรรพนามเมื่อถูกมองด้วยสายตาดู อีกฝ่ายคลี่พัดในมือแล้วโบกไปมา

“ใครๆ ต่างก็เอ่ยถึงสตรีโฉมงามมู่สาวเย่กันนัก ไยพวกเราไม่ไปยลโฉมนางกันสักครั้งเล่า” ว่าจะแล้วบุรุษรูปร่างก็มุ่งหน้าสู่หอรื่นรมย์

บริเวณโดยรอบของหอรื่นรมย์โอบล้อมด้วยหมู่ตึกต่างๆ ใจกลางหอเป็นพื้นที่ว่างซึ่งบัดนี้ได้ตั้งปะรำพิธีแบบยกพื้นขึ้นมาแต่ไร้หลังคา เพื่อให้แขกผู้มาร่วมงานได้ชมพิธีปักปันของสาวงามอันดับหนึ่งในใต้หล้าได้อย่างเต็มตา เมื่อบุรุษรูปร่างกับสาวใช้มาถึงหน้าประตูทางเข้าหอรื่นรมย์ ก็พบบุรุษมากมายยืนรออยู่เต็มพื้นที่ โดยมีชายโปกผ้าสีเขียวสองคนยกมือขึ้นขวางกั้นพวกเขาไม่ให้เข้าไปด้านใน

“ข้างในเต็มหมดแล้ว เหลือแต่เก้าอี้บนชั้นพิเศษเพียงสองที่เท่านั้น ถ้าอยากเข้าไปนั่งก็เสนาอราคาма ใครเสนาอราคาสูงที่สุดก็จะได้เข้าไปนั่ง” หนึ่งในสองบุรุษโปกผ้าสีเขียวประกาศเสียงดัง

“หนึ่งตำลึงทอง” ชายคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา แล้วการประมูลเพื่อแย่งเก้าอี้บนชั้นพิเศษก็ดำเนินไปอย่างดุเดือด

“ห้าพันตำลึงทอง” เสียงของสาวใช้ที่เสนาอราคาประมูลได้สร้างความตกตะลึงให้แก่บุรุษในที่นั้น เพราะมันเป็นราคาประมูลอันสูงลิ่วจนยากจะมีบุรุษคนใดเสนาอราคาสูงกว่านี้ได้

“เหลืออีกหนึ่งที่ เริ่มประมูลได้” ชายโปกผ้าสีเขียวประกาศอีกครั้ง ทว่า

สาวใช้คนเดิมกลับคำเสียงดัง

“ข้าต้องการทั้งสองที่”

“แม่นางต้องจ่ายหนึ่งหมื่นตำลึงทองสำหรับสองที่นะ” ชายโปกผ้าสีเขียวถามย้ำ “แม่นางแน่ใจนะว่าจะจ่ายได้”

สาวใช้แรกรุ่งลัวงเอาตัวเงินหนึ่งหมื่นตำลึงทองจากในอกเสื้อส่งให้ชายโปกผ้าสีเขียวคนนั้นแล้วย้อนถาม “แค่นี้พอจะให้คุณชายข้ากับตัวข้าเข้าไปได้หรือไม่”

ชายโปกผ้าสีเขียวทั้งสองคนมองดูตัวเงินในมืออย่างตกตะลึง ก่อนโคงกายพาบุรุษรูปงามกับสาวใช้เข้าไปด้านใน ประตูทางเข้าหอรัชมรรยถูกปิดสนิทท่ามกลางเสียงโอดครวญด้วยความผิดหวังของเหล่าบุรุษที่ต้องการยลโฉมมู่สาวเฝ้า

เก้าอี้หนึ่งพิเศษสองที่ถูกจัดไว้บนชั้นสองของตึกผีเสื้อ ซึ่งเป็นสถานที่ใกล้เคียงกับประรำพิธีมากที่สุด สามารถมองเห็นบุคคลบนประรำพิธีได้อย่างชัดเจน บุรุษรูปงามมองดูแขกที่นั่งอยู่บนชั้นพิเศษแล้วยิ้มมุมปาก เขามิได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใด แต่สาวใช้กลับเอ่ยในสิ่งที่เขาคิดออกมา นางชะงักหน้ามากระซิบข้างหูเขา

“มู่สาวเฝ้าผู้นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ แม้แต่รองแม่ทัพหานอ้อ อัครเสนาบดีจางหยาง หรือแม้แต่เจ้ายุทธภพเวี้ยนคายก็ยังมีมาร่วมพิธีปักปันของนาง กับแค่หญิงคนิกนางหนึ่งกลับมีบุรุษผู้ยิ่งใหญ่มาสนใจได้มากขนาดนี้ อยากรู้หนักนางจะงดงามสมคำเล่าลือหรือไม่”

“ข้าก็อยากเห็นเช่นกัน” บุรุษรูปงามเอ่ย พลางหันไปมองบนประรำพิธีซึ่งเหล่าปานร่างท้วมเดินออกมาขึ้นตรงกลาง นางสูดลมเข้าปอดก่อนตะเบ็งเสียงสุดแรงเกิดราวกับกลัวจะได้ยินไม่ทั่วถึง

“ขอขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมพิธีปักปันของมู่สาวเฝ้าบุตรของข้า อันที่จริงนางควรจะถูกปักปันตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน แต่เนื่องจากเมืองลั่วหยางเกิดภัยแล้งทั้งสองปีทำให้ข้าตัดสินใจชะลอพิธีปักปันไว้ก่อน จนกระทั่งวันนี้ซึ่งเป็นฤกษ์งามยามดี...”

“เกิดภัยแล้งเกี่ยวอะไรกับทำพิธีปักปิ่น น่าขันจริงๆ” สาวใช้แอบเหน็บเบาๆ ก่อนฟังแม่เล่าแห่งหอรื่นรมย์พูดต่อ

“เพื่อมิให้เสียเวลา ข้าขอเริ่มพิธีปักปิ่น ณ บัดนี้” เหล่าป่านร่างท้วมผายมือไปทางบันไดขึ้นประรำพิธี แล้วตะโกนด้วยเสียงอันดัง “นางคือบุตรธิดาของข้านามว่ามู่สาวเย่า ผู้ที่จะปักปิ่นในวันนี้”

สิ้นเสียงเหล่าป่าน บรูษะภายในหอรื่นรมย์ทุกคนต่างลุกจากเก้าอี้พากันชะเง้อชะแง้มองไปยังประรำพิธี หญิงสาวนางหนึ่งสวมหมวกปกปิดโฉมหน้าเดินขึ้นมาบนประรำพิธี รูปร่างนางเพรียวบางอ่อนแอ้นดูสง่างามด้วยชุดอันผู้สืชาวราวกับหิมะ ช่วงขณะที่นางค่อยๆ ถอดหมวกที่เป็นดั่งผ้าคลุมก็ทำเอาหัวใจเหล่าบรูษะทั้งหลายแทบหยุดเต้น

ความเงียบเกิดขึ้นยาวนานเมื่อมู่สาวเย่าเปิดเผยโฉมหน้าของนาง บรูษะทั่วทั้งหอแทบหงายหลังล้มตึง เพราะหญิงสาวที่ทุกคนคาดหวังว่าต้องงดงามดุจหญิงงามลุ่มเมื่อนั้น กลับเป็นสตรีหน้าดำราวกับเป่าบูนเงินที่มีเพียงฟันกับดวงตาเท่านั้นที่เป็นสีขาว อย่าวว่าแต่บรูษะเลยที่ตกใจ แม้แต่เหล่าป่านเองก็แทบลมจับ ร่างท้วมของนางเซเล็กน้อย จนมู่สาวเย่าต้องเข้ามาประคอง

“ท่านแม่เป็นอะไรหรือไม่เจ้าคะ”

“สาวเย่า! เจ้า เจ้า” เหล่าป่านตวาดเสียงตะกุกตะกักเพราะความโกรธอัดแน่นจนดำไม่ออก และก่อนที่เหล่าบรูษะที่มาร่วมงานจะก่อการจลาจลย่อยมๆ มู่สาวเย่าก็ประกาศก้องด้วยเสียงอันดังฟังชัดเจน

“แขกทุกท่าน พวกท่านได้เสียเงินมากมายเพื่อมาร่วมงานพิธีปักปิ่นของข้าในวันนี้ ความคาดหวังของพวกท่านมิใช่การแสดงความยินดีที่ข้าจะพ้นวัยเยาว์เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ แต่เป็นเพียงแค่อยากกลโหมเด็กสาวคนหนึ่งว่าจะมีความงามเพียงใดเท่านั้นใช่หรือไม่”

“ใช่ แต่พวกข้าเห็นเพียงเด็กสาวหน้าตาอัปลักษณ์เท่านั้น เอาเงินพวกข้าคืนมาเลย” ชายคนหนึ่งตะโกนขึ้น ตามมาด้วยเสียงสนับสนุนมากมาย

มู่สาวเย่าเดินไปหากลุ่มนักดนตรีที่ตั้งวงอยู่ด้านข้างประรำพิธี แล้วนาง

ก็หยิบไม้ขึ้นมาตีระฆังแรงๆ เสียงสเปคต่าจึงเงยบลง เด็กสาวหน้าดำแยมยิ้ม แล้วตะโกนบอกทุกคน

“ข้ามิได้ปรารถนาจะทำให้พวกท่านผิดหวังแม้แต่น้อย แต่พิธีในวันนี้มีความสำคัญกับชีวิตของข้ามาก เป็นพิธีอันทรงเกียรติและยิ่งใหญ่ของเด็กสาวคนหนึ่ง มีโซ่ละครัสต์ว์ และข้าก็มีโซ่สัต์ว์ที่จะมาแสดงให้พวกท่านชมอย่างสำราญใจ ข้าต้องการเพียงคนร่วมแสดงความยินดีด้วยความบริสุทธิ์ใจ มีความรักและปรารถนาดีเยี่ยงญาติมิตร พวกท่านจะทำเพื่อข้าซึ่งเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งได้หรือไม่” คำอ้อนวอนแสนเศร้าของมู่สาวเย่าทำให้ทุกคนชะงักและนิ่งเงียบ

“พูดได้ดี ข้าขอร่วมยินดีกับเจ้าด้วยความจริงใจฉันมิตรสหายคนหนึ่ง” บุรุษรูปร่างมียืนขึ้นปรบมือ กลายเป็นกระแสแห่งความชื่นชมตามมา บุรุษหัวตั้ง หอรีนธรมย์ต่างปรบมือดังสนั่นกึกก้อง

เหล่าป่านยกมือขึ้นปาดเหงื่อเมื่อทุกอย่างราบรื่นไปด้วยดี พิธีปักปันดำเนินไปอย่างสงบเรียบร้อย หลินเมี่ยวซินเป็นผู้กล่าวขานให้เด็กสาวหน้าดำและปักปันหยกตริงมวยผมของนางไว้ เมื่อเสร็จพิธีมู่สาวเย่ากำลังจะจากปะรำพิธีและผู้คนกำลังจะทยอยออกจากหอรีนธรมย์ ก็มีเสียงเด็กชายวัยสิบขวบตะโกนมาจากกลุ่มผู้ชม

“พี่สาว ขนาดท่านหน้าดำยังสวยเลย ถ้าท่านหน้าขาวจะต้องสวยมากกว่าแน่”

“เจ้าอยากเห็นพี่หน้าขาวหรือไม่เล่า” มู่สาวเย่าย้อนถามด้วยความเอ็นดู “แน่นอน ข้าอยากเห็น”

บทสนทนาของทั้งคู่ทำให้ทุกคนชะงัก พวกเขานิ่งรอดูโฉมหน้าที่แท้จริงของเด็กสาวที่เพิ่งพ้นวัยเยาว์มาเมื่อสักครู่ บ่าวรับใช้คนหนึ่งนำอ่างทองเหลืองเข้ามาหามู่สาวเย่า นางก็ชำระล้างเขม่าดินที่ทาไว้บนใบหน้าออกจนสะอาดหมดจด สาวงามดูจางขาวดั่งปรอทต่อสายตาทุกคน ดวงหน้ากระจ่างใสราวกับเกล็ดหิมะ นัยน์ตากกลมโตดุจจันทร์ฉาย จมูกโด่งเป็นสันสวยงามรับกับริมฝีปาก

แดงดุจหาชาติ ความงามซึ่งติดตรึงใจบุรุษทุกคนในทีนั้น

และแล้วความวุ่นวายก็เกิดขึ้นเมื่อมีกลุ่มคนพาลลึบคนกระโดดลงมาบนปะรำพิธีเพื่อจุดตัวมู่สาวเย่า เหล่าป่านและเหล่าหญิงคณิกาต่างกรี๊ดร้องเสียงดัง แล้วพากันวิ่งหนีอย่างอลหม่าน ก่อนที่หัวหน้าคนพาลจะเข้าถึงตัวมู่สาวเย่า บุรุษรูปงามก็เข้าขัดขวางและใช้วรยุทธ์ปราบหัวหน้าคนพาลจนสลบเหมือด ส่วนคนพาลคนอื่นก็ถูกรองแม่ทัพทานอ้อ อัครเสนาบดีจงหยาง และเจ้ายุทธภพเอวี่ยนคายจัดการจนพวกมันหนีกระเจิง

เมื่อความวุ่นวายสงบลง ในหมู่นักก็เหลือเพียงบุรุษผู้ยิ่งใหญ่สี่คนคือ บุรุษรูปงาม รองแม่ทัพทานอ้อ เจ้ายุทธภพเอวี่ยนคาย และอัครเสนาบดีจงหยาง เหล่าป่านกับพวกสาว ๆ ต่างพากันมาขอบคุณบุรุษทั้งสี่ รวมทั้งมู่สาวเย่าด้วย

“แค่เพียงเผยโฉมครั้งแรกก็ทำเอาปั่นป่วนไปทั่วเมืองลั่วหยางแล้ว หากเจ้ารับแขกวันแรกจะยิ่งไกลาหลแค่ไหน ข้ามีอาจนี้ภาพได้เลย” อัครเสนาบดีจงหยางกล่าว

“เพื่อตัดปัญหานั้นข้าขอเสนอค่าไถ่ตัวเจ้า... หนึ่งในแสนตำลึงทอง พอหรือไม่ท่านเหล่าป่าน” บุรุษรูปงามยื่นข้อเสนอ แม้บุรุษอีกสามคนจะทำท่าคัดค้าน แต่พวกเขาก็ไม่มีเงินมากพอจะสู้ราคาได้ จึงได้แต่นิ่งเงียบ ฝ่ายเหล่าป่านก็ตาโตเป็นไข่ห่าน แต่ก็ยังทำท่าอึดออด จนบุรุษรูปงามเพิ่มเงินเป็นสองแสนตำลึงทอง เหล่าป่านถึงกับยัดเยียดมู่สาวเย่าให้เขาทันที

“ได้ๆๆ ท่านเอาตัวนางไปได้เลย”

“ซักก่อน ท่านแม่” มู่สาวเย่าเอื้อมมือไปจับมือมารดาบุญธรรมรั้งไว้ ก่อนจะถามบุรุษรูปงาม “ท่านจะไถ่ตัวข้าเพื่อไปเป็นอะไร สาวใช้? ทาส? หรือฮูหยินของท่านล่ะเจ้าคะ”

“แน่นอนต้องเป็นฮูหยินอยู่แล้ว” บุรุษรูปงามกล่าวอย่างหนักแน่น ทว่ามู่สาวเย่ากลับยิ้มขึ้น แล้วชะงักหน้าไปกระซิบข้างหูเขา

“กลิ่นบุปผาของเครื่องหอม รอยเงาที่ตั่งหู คางที่ไร้หนวด และลำคอราบเรียบไร้ความเป็นชาย จะให้ข้าบอกทุกคนหรือไม่ว่าแท้จริงท่านมีเพศใด

กันแน่”

บุรุษรูปงามตกใจเล็กน้อย มีคิดว่าสาวงามนางนี้จะจับพิรุณเขาได้ อีกทั้งยังไว้หน้าเขาไม่ประกาศออกมาต่อหน้าทุกคน

“ข้าจะเก็บเงินของข้าไว้ก่อน หวังว่าเราคงจะได้พบกันอีกนะ มู่สาวเย่า” สตรีในคราบบุรุษเอ่ยลา ก่อนเดินออกจากหอริ่นรมย์ไปพร้อมกับสาวใช้คนสนิทท่ามกลางความงุนงงของหลายคน โดยเฉพาะเหล่าป่าน

“ถ้าเช่นนั้นพวกข้าขอประมุลง่าไถ่ตัวมู่สาวเย่าได้หรือไม่” เจ้ายุทธภพเอ่ยด้วยความหวัง

“รออีกสามวันเถิดเจ้าคะ ข้าจะให้สาวเวย่ารับแขกวันแรก พวกท่านก็มาประมุลงซึ่งตัวนางในวันนั้นก็แล้วกันนะเจ้าคะ” เหล่าป่านตัดบท พลังดันหลังมู่สาวเย่าให้เข้าไปด้านในตึกทางด้านหลัง ปล่อยให้บุรุษทั้งสามคนมองตาละห้อยก่อนจะแยกย้ายกลับไป

มู่สาวเย่าถูกมารดาบุญธรรมตำหนิอยู่หลายชั่วยามที่นางทาหน้าเป็นสีดำนเกือบต้องคืนเงินให้คนที่มาร่วมงาน แต่เพราะทุกอย่างราบรื่นไปได้ด้วยดี เหล่าป่านจึงมิได้ทำโทษนาง หลังออกจากห้องมารดา มู่สาวเย่าก็ไปหาหลินเมี่ยวซินที่ห้องนอนของหญิงคนิกอันดับหนึ่ง

“ข้าจะขอร้องเหล่าป่านให้เจ้าเป็นอี่จี้¹⁹ เหมือนอย่างข้าในวันรับแขกวันแรก” หลินเมี่ยวซินกล่าวกับมู่สาวเย่าที่นั่งจิบน้ำชาอย่างไม่ทุกข์ร้อนใดๆ

“พี่เมี่ยวซินคิดว่าท่านแม่จะยอมเสียเงินจำนวนมหาศาลอย่างนั้นหรือ”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“การเป็นอี่จี้แม้จะได้เงินเยอะ แต่ก็สู้หญิงคนิกที่ขายเรือนร่างมิได้ พี่เมี่ยวซินก็รู้ว่าท่านแม่เห็นแก่เงินแค่ไหน นางยอมให้ข้ารับแขกวันแรกด้วยการ

¹⁹ หญิงคนิกชั้นสูงผู้เป็นดาวประจำหอคนิกที่ไม่เห็นขายเรือนร่าง แต่ให้บริการเพียงศิลปะและการดนตรี ทำหน้าที่พูดคุยกับแขกให้พวกเขาประทับใจจนปรนเปรอทรัพย์สินเงินทองและของมีค่า

ให้เหล่าบุรุษประมุขกันเพื่อเปิดพรหมจรรย์ซ้ำมากกว่า”

“น่ารังเกียจจริงๆ” หลินเมี่ยวซินกัดริมฝีปาก นึกเคืองแทนน้องสาวคนโปรด

“พี่เมี่ยวซิน ท่านยังเก็บชุดของพี่ซุนจื่อไว้อะหรือไม๊”

“จู่ๆ ทำไมจึงถามหาชุดของซุนจื่อล่ะ” หลินเมี่ยวซินถาม ก่อนจะลุกขึ้นไปดึงลิ้นชักตู้เสื้อผ้า หยิบเอาชุดบ่าวรับใช้ที่ซุนจื่อเคยสวมตอนอายุสิบเจ็ดออกมาส่งให้มู่สาวเย่า อีกฝ่ายรับมาแล้วเดินเข้าไปหลังจากนั้น จากนั้นก็เปลี่ยนชุดที่สวมเป็นชุดของซุนจื่อแทน

“นั่นเจ้าสวมชุดนั้นทำไม” หลินเมี่ยวซินสงสัย

“ข้าจะหนีออกไปเที่ยวข้างนอก” มู่สาวเย่าขยับตาให้พี่สาวคนงาม แล้ววิ่งออกจากห้องอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้หลินเมี่ยวซินตะโกนไล่หลัง

“เจ้าจะปีนกำแพงออกไปอีกแล้วหรือสาวเย่า”

มู่สาวเย่าแอบย่องไปทางด้านหลังหอริ่นรมย์ซึ่งมีกำแพงสูงเกือบสิบสองจื่อ²⁰ ขวางกั้นอยู่ นางยกบันไดไม้ไผ่ที่ซ่อนเอาไว้มาพาดบนกำแพง แล้วปีนขึ้นไปด้านบนหลังคาซึ่งอยู่เหนือตัวกำแพง

“เหล่าป่าน สาวเย่าหนีเที่ยวอีกแล้ว” เสียงใครคนหนึ่งตะโกนจากด้านในหอริ่นรมย์ ทำให้มู่สาวเย่าต้องรีบกระโดดจากหลังคาเหนือกำแพงสูงลงสู่ด้านนอก ทว่าเบื้องล่างกลับมีบุรุษในชุดดำยืนอยู่ริมกำแพงตรงที่มู่สาวเย่ากระโดดลงมา

“หลบไป!”

²⁰ สูงราวสี่เมตร